

TAHTLAR VE ZAFER--1. KİTABI

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE

MORGAN RICE

Tahtlar ve Zafer

Morgan Rice

Köle, Savaşçı, Kraliçe

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Köle, Savaşçı, Kraliçe / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Tahtlar ve Zafer)

Morgan Rice bizi kahramanlık, onur, cesaret, sihir ve kadere olan inançla dolu bir fantezinin içine çekerek enfes olduğu ipuçlarını şimdiden veren bir başka seriyle geri döndü. Morgan bir kez daha her sayfada yanlarında yer alacağımız güçlü karakterleri üretmeyi bilmiş.. Kaliteli fantazy roman severlere kütüphanelerinde yer vermeleri için tavsiye edilir. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Ejderhaların Yükselişi Hakkında) Çok Satanlar Listesinde #1 numara olmuş Morgan Rice'tan sürükleyici yeni bir fantezi serisi. Güzeller güzeli, fakir kız 17 yaşındaki Ceres; İmparatorluk şehri Delos'ta sıradan halkın maruz kaldığı acımasız ve merhametsiz bir hayat sürmektedir. Gündüz babasının dövdüğü silahları sarayın eğitim alanına götürürken geceleri ise kızların savaşmasının yasak olduğu topraklarda bir savaşçı olmaya can atarak gizlice silahla eğitime katılmaktadır. Köle olarak satılışını beklerken çaresizdir. 18 yaşındaki Prens Thanos ailesinin temsil ettiği her şeyi küçümsemektedir. Kitlelere karşı takındıkları merhametsiz tutumdan özellikle de şehrin merkezinde gerçekleştirilen acımasız müsabaka, Ölüm Festivali'nden nefret etmektedir. Yetiştirilirken maruz kaldığı kısıtlamalardan kurtulmak için büyük bir istek duysa da iyi bir savaşçı olarak bunu nasıl yapacağını bilememektedir. Ceres, Sarayı gizli güçleriyle şaşkına çevirirken kendini haksız yere parmaklıkların ardında, hayal edebileceğinden de kötü bir hayata mahkum halde bulur. Durumdan etkilenen Thanos, onun için her şeyini riske edip etmemeye karar vermelidir. Ancak kendini ikiyüzlü ve ölümcül sırlarla dolu bir dünyada bulan Ceres dünyada hüküm sürenler ve bir de onların kuklaları olduğunu hemen öğrenir. Bazen seçilmiş olmak insanın başına gelebilecek en kötü şeydir. KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE trajik aşkın, intikamın, ihanetin, hırsın ve kaderin destansı bir masalıdır. Unutulmayacak karakterler ve kalp atışlarını hızlandıran aksiyonla dolu bu hikaye bizi asla unutamayacağımız ve fantezi edebiyatına yeniden aşık olacağımız bir dünyaya taşıyor. TAHTLAR VE ZAFER serisinin 2. Kitabı yakında çıkıyor!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	10
İKİNCİ BÖLÜM	20
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	26
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	29
BEŞİNCİ BÖLÜM	33
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Morgan Rice

Köle, Savaşçı, Kraliçe

(Tahtlar ve Zafer – 1. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 1 numaralı çok satanlar ve USA Today çok satanlar listesinde yer alan on yedi kitaplık epik fantezi serisi FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan on iki kitaplık seri VAMPİR GÜNLÜKLERİ'nin; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan iki kitaplık (devamı geliyor) kıyamet sonrası gerilim serisi KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ'nin ve altı kitaplık epik fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER'in ve yeni destansı fantezi serisi TAHTLAR ve ZAFER'in yazarıdır. Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve 25'ten fazla dile tercüme edilmiştir.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine katılarak ücretsiz kitap ve hediyeler kazanın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

"FELSEFE YÜZÜĞÜ serisi bittikten sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşündüyseniz, yanıldınız. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bizitroller ve ejderhalar, kahramanlık, onur, cesaret, sihir ve kadere olan inançla dolu bir fantezinin içine çekerek enfes olduğu ipuçlarını şimdiden veren bir başka seriyle geri döndü. Morgan bir kez daha her sayfada yanlarında yer alacağımız güçlü karakterleri üretmeyi bilmiş... Kütüphanelerinde yer alması için iyi kaleme alınmış fantezi romanlarını sever tüm okurlara tavsiye edilir."

--Books and Movie Reviews,
Roberto Mattos

"Gizem ve entrika elementlerini romanın ana temasına dokuyan güçlü bir fantezi. Kahramanların Görevi cesaret gösterme, büyümeye sebep olan hayat amacını fark ediş, olgunluk ve mükemmellik hakkında. Dolu dolu fantezi macerası arayanlar için; romanın kahramanları, kullanılan araçlar ve aksiyon Thor'u başında kavak yelleri esen bir çocuktan, hayatta kalmak için imkansız olasılıklarla boğuşması gereken genç bir yetişkine dönüşmesine çok iyi odaklanan hareketli bir dizi olayı sunuyor.

Destansı bir genç yetişkin serisi olma yolunun sadece ilk adımı."

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

"FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap."

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

"Aksiyon dolu destansız fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 kitaplık seri) ilk kitabında Rice okurları krala hizmet eden elit şövalyeler Gümüş Lejyon'a katılma rüyasında olan 14 yaşındaki Thorgrin "Thor" McLeod'la tanıştırıyor... Rice'in yazma tarzı sağlam ve örgüsü entrika dolu.

--Publishers Weekly

Morgan Rice Kitapları

ÇELİĞİN YOLU

TEK KIYMETLİ (1. Kitap)

TAHTLAR VE ZAFER

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (1. Kitap)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

KAHRAMANLIK GEÇİŞİ (4.Kitap)

GÖLGELERİN KRALLIĞI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLE TÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

ARENA 3 (3.Kitap)

VAMPİR, GÜNAHKAR

ŞAFAKTAN ÖNCE (1. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

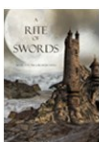
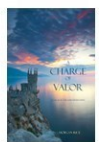
SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKILMIŞ (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KRALLAR VE BÜYÜCÜLERİ Sesli Kitap olarak dinleyin!

Telif Hakkı Sahibi Morgan Rice © 2016. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı ya da bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen paylaşmak istediğiniz kişiler için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen iade edin ve bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Kapaktaki Telifli Nejrone resmi Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

*"Yakına gel, sevgili savaşçı, sana bir hikaye anlatacım.
Uzak savaşların hikayesi.
Erkeklerin ve kahramanlığın hikayesi.
Tahtların ve zaferin hikayesi."*

--Lysa'nın Unutulmuş Günlükleri

BİRİNCİ BÖLÜM

Ceres, Delos'un arka sokaklarında, geç kalmaması gerektiğini bildiği için damarlarında heyecanla koşuyordu. Güneş henüz doğmuştu ve çamurlu, tozlu hava şimdiden antik taşlı şehri boğuyordu. Ayakları yanıyor, ciğerleri ağrıyordu yine de oluklardan çıkıp sokaklara dolmuş sayısız farenin üstünden atlayarak kendini daha hızlı ve hiç durmadan koşmaya zorluyordu. Uzaktan gelen gürültüyü şimdiden duyuyordu, kalbi heyecanla atıyordu. İleride bir yerlerde Ölüm Festivali'nin başlamak üzere olduğunu biliyordu.

Ceres, ellerini taştan duvarlarda sürüyerek dar sokaklarda ilerlerken erkek kardeşlerinin ona yetişip yetişemediklerini kontrol etmek için dönüp arkaya bakıyordu. Hemen arkada, bir kaç adım gerisinde Nesos ve Sartes'i gördüğü için rahatladı. On dokuzundaki Nesos, ondan iki ay vakti Sartes, küçük kardeşi ise dört ay vakti küçüktü ve her ikisi de erkekliğe adım atma üzereydiler. Uzun, açık renkli saçları ve kahverengi gözleriyle her ikisi de birbirlerine ve ailelerine benziyorlardı ancak Ceres onlara çekmemişti. Onun hızına asla yetişemedikleri bir kızdı Ceres.

"Acele edin!" diye bağırdı Ceres omzunun üzerinden.

Bir gürültü daha kopunca, daha önce festivale hiç gitmemiş olmasına rağmen canlı detaylarıyla manzarayı hayal edebiliyordu: bütün şehir, Delos'un üç milyon vatandaşı bu yaz gün dönümü tatilinde stadı doldurmuşlardı. Daha önce gördüğü hiç bir şeye benzemiyordu, eğer o ve kardeşleri acele etmezse oturacakları tek bir yer kalmayacaktı.

Hızlanan Ceres alnından düşen ter damlasını sildi ve annesinden kalan, yıpranmış, fil dişi tuniğine sildi. Asla yeni bir kıyafeti olmamıştı. Erkek kardeşlerine düşkün olan ancak ona karşı nefret ve kıskançlık duyan annesine göre yeni bir elbiseyi hak etmiyordu.

"Bekle!" diye bağırdı Sartes, çatlayan sesinde bir rahatsızlık duyuluyordu.

Ceres gülümsedi.

"Seni taşımamı mı istersin yoksa?" diye bağırdı arkaya.

Onunla dalga geçilmesinden nefret ettiğini biliyordu fakat onu küçümseyen tavrı hızlanmasına sebep olmak için onu motive edecekti. Ceres arkada kalmalarına aldırılmıyordu, hatta on üçündeki bu çocuğun onu kendilerinden biri gibi görmeleri için her şeyi yapmaya hazır olmasını sevimli buluyordu. Aslında açıkça asla kabul etmese de Ceres daha fazla şekilde ona ihtiyaç duymasına ihtiyaç duyuyordu.

Sartes gürültülü şekilde homurdandı.

"Annem ona yine karşı geldiğini öğrenince seni öldürecek!" diye bağırdı.

Haklıydı, aslında onu öldürecekti ya da en azından güzel bir sopa atacaktı.

Annesi onu beş yaşındayken ilk kez dövdüğünde, bu aynı zamanda Ceres'in masumiyetini kaybettiği an olmuştu. Öncesinde dünya eğlenceli, nazik ve güzel bir yerdi. Ondan sonra onun için hiç bir yer güvenli olmadı ve tutunduğu tek şey annesinden uzağa gidebileceği bir gelecek umudu oldu. Artık daha büyüktü, hayaline daha yakındı fakat bu hayali bile yavaşça kalbindeki yerinden oluyordu.

Neyse ki, Ceres kardeşlerinin annesine bunu asla söylemeyeceğini biliyordu. Tıpkı onlara olduğu gibi, kardeşleri de ona sadıktı.

"O zaman Annemizin iyi ki hiç haberi olmayacak!" diye bağırdı ona.

"Babam öğrenecektir ama!" diye yapıştırdı Sartes.

Ceres kıkırdadı. Babaları zaten biliyordu. Bir anlaşma yapmışlardı: Saraya teslim edilmesi gereken kılıçların bileylenmesini halledene kadar yatmadan çalışırsa Ölüm Festivali'ni görmeye gidebilirdi. O da bunu yapıyordu işte.

Ceres sokağın sonundaki duvara ulaşınca hiç tereddüt etmeden parmaklarını iki yarığa geçirip tırmanmaya başladı. Elleri ve ayaklarını hızlıca hareket ettirerek yaklaşık beş metre yukarıya çıktıktan sonra en tepeye vardı.

Nefes nefese durdu, güneş parlak ışınlarıyla onu karşıladı. Ellerini gözlerine götürüp gölge yaptı.

Ceres nefesini tuttu. Normalde Eski Şehir’de nokta gibi görünen bir kaç vatandaş , orada burada bir kedi ya da köpek olurdu ancak bugün şehir tam manasıyla canlıydı. İnsan kaynıyordu. Ceres Çeşmeli Meydanı’na akın eden insan denizinin üzerine bastığı kaldırım taşlarını göremiyordu bile..

Uzaktan okyanus parlak ve canlı maviye çalarken yükselen beyaz Stadyum, dolambaçlı yolların ve sıkışık iki ya da üç katlı evlerin arasında bir dağ gibi görünüyordu. Meydanın dış çeperinde satıcılar stantları boyunca sıralanmış gıda, mücevher ya da giysi satıyorlardı.

Kuvvetli bir rüzgar yüzünden geçerken yeni pişmiş yiyeceklerin kokusu burnuna ulaştı. Karnının ezilmesini tatmin edecek yiyecekler için nelerini vermezdi ki. Sanki midesi karnına yapışmıştı, kollarını karnına doladı. Sabah kahvaltıda yulaf lapası yemişti ancak bu kahvaltıdan önce hissettiği açlığı her nedense katlamıştı. Bugünün on sekizinci yaşı olduğu düşünülürse, en azından kasesinde fazladan biraz yemek, bir sarılma ya da benzer *bir şey* bulmayı ummuştu.

Fakat kimse bundan tek kelime bahsetmemişti. Hatırladıklarından bile emin değildi.

Işık gözlerine girerken Celes aşağı baktı ve kalabalığın arasında sanki balın üstündeki köpük gibi yavaş ve parlak bir biçimde ilerleyen altın bir arabayı fark etti. Kaşlarını çattı. Heyecanından kraliyet ailesinin de bu etkinlikte olacağını unutmuştu. Onları, kibirlerini küçümsüyordu, hayvanları bile Delos’taki birçok insandan daha iyi besleniyordu. Kardeşleri bir gün sınıf sistemini alt edecekleri konusunda umutlulardı ancak Ceres onların iyimserliğini paylaşmıyordu. Ona göre İmparatorluk içinde her hangi bir eşitlik sağlanacaksa bu devrim yöntemiyle gerçekleşebilirdi.

“Onu görüyor musun?” diye nefes nefese sordu Nesos yanına tırmandığında.

Ceres’in kalbi Rexus’u düşününce hızlandı. Henüz buraya gelip gelmediğini o da merak ediyor kalabalığı nafile bir çabayla tarıyordu.

Kafasını salladı.

“Orada,” diyerek işaret etti Nesos.

Çeşmeye doğru yönelmiş parmağını gözlerini kısarak takip etti.

Birden gördü, içindeki heyecan dalgasını bastıramıyordu. Onu her gördüğünde hissettiği şekildeydi. Orada, çeşmenin kenarında oturuyor, yayını sıkılaştırıyordu. Bu mesafeden bile, omzunun, göğüs kaslarının gömleği altındaki hareketini görebiliyordu. Ondan belki bir kaç yaş büyüktü, siyah ve kahverengi saçlıların arasında sarı saçları hemen fark ediliyordu, yanmış teni güneşin altında parlıyordu.

“Bekle!” diye bağırdı bir ses.

Ceres duvarlardan aşağı bakınca tırmanmak için uğraş veren Sartes’i gördü.

“Acele et yoksa seni arkada bırakırız!” diye bastırdı Nesos.

Elbette küçük kardeşlerini geride bırakmayı hayal bile edemezlerdi ancak onlara yetişmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Delos’ta bir anlık zayıflık ölüm anlamına gelebilirdi.

Nesos elini saçlarında gezdirirken nefes almaya çalıştı, bir yandan kalabalığı inceliyordu.

“Paranızı kime yatırıyorsunuz?” diye sordu.

Ceres gülerek ona döndü.

“Ne parası?” diye sordu.

Gülümsedi.

“Paran olduğunu düşün,” diye cevap verdi.

“Brennius,” diye cevapladı tereddütsüz.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Neden?”

“Bilmem.” Omzunu silkti. “Öyle hissediyorum.”

Fakat biliyordu. Kardeşlerinden, şehirdeki tüm çocuklardan çok daha iyi biliyordu. Ceres’in bir sırrı vardı: bu sırrı kimseye söylememişti, bazı zamanlar bir erkek gibi giyinip sarayda eğitime katılıyordu. Kızların savaşçıların yöntemlerini öğrenmeleri, eğer karşı gelirlerse ölüm cezası

karşılığında, krallık emriyle yasaklanmıştı ancak halkın erkek çocuklarının, antrenmanda çalıştıkları süre kadar saray ahırlarında çalışmaları karşılığında antrenmana katılmalarına izin vardı; Ceres o işi de mutlulukla yapıyordu.

Brennius'u izlemişti ve dövüş tarzından etkilenmişti. Savaşçıların en irisi değildi ancak hareketlerini son derece doğru bir şekilde hesaplayarak atıyordu.

“Hiç şansı yok,” diye cevapladı Nesos. “Stefanus kazanacak.”

Ceres kafasını salladı.

“Stefanus ilk on dakika içinde ölür,” dedi lafını sakınmadan.

Stefanus aşık olan seçenektir, savaşçıların en irisi ve muhtemelen en güçlüsüydü ancak attığı adımlar Brennius'un ki ya da izlediği diğer savaşçıların ki kadar hesaplı değildi.

Nesos bir kahkaha patlattı.

“Dediğin çıkarsa sana kılıcımı veririm.”

Belindeki kılıca bir göz attı. Annesi bu şaheser silahı üç sene önce ona verdiğinde Ceres'in neden bu kadar kışkırdığını hiç anlayamamıştı. Ceres'in kılıcı babasının çöpe attığı kalıntılardan yaptığı eski bir taneydi. Nesos'un sahip olduğu kılıç onda olsa neler yapmazdı ki.

“Bunu söz olarak aldım biliyorsun,” dedi Ceres gülümseyerek, elbette gerçekte kılıcını asla ondan almazdı.

“Başka bir şey beklemiyordum,” diyerek zorla gülümsedi.

Kollarını göğsünün önünde birleştirdiğinde kara bir düşünce aklına düştü.

“Annem buna izin vermez,” dedi.

“Ama Babam izin verir,” dedi. “Seninle gurur duyuyor biliyorsun.”

Nesos'un nazik yorumu onu hazırlıksız yakalamıştı, bunu nasıl karşılayacağını bilemediğinden gözlerini kaçırdı. Babasını çok seviyordu, babasının da onu sevdiğini biliyordu. Fakat bir sebepten dolayı annesinin yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Annesinden tek istediği onu diğer kardeşlerini gibi kabul edip onu sevmesiydi. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın Ceres onun gözünde asla yeterli olamayacağını biliyordu.

Sartes arkalarından son adımı da tırmanırken homurdandı. Hala Ceres'ten bir kafa boyu kısaydı ve tahta kadar cılızdı fakat Ceres bir bambu filizi gibi aniden boylanacağına ikna olmuştu. Nesos'a tam olarak böyle olmuştu. Şimdi kaslı, iri kıyım neredeyse bir doksan boyundaydı.

“Ya sen?” diye sordu Sartes'e dönerek. “Sence kim kazanacak?”

“Sana katılıyorum. Brennius.”

Gülümsedi ve saçlarını okşadı. Her zaman Ceres ne derse onu söylerdi.

Bir gürültü duyuldu, kalabalık artmıştı ve Ceres telaşlandı.

“Hadi gidelim,” dedi, “kaybedecek zamanımız yok.”

Hiç beklemeden Ceres duvardan aşağı indi ve yeri bulup koşmaya başladı. Görünür olan çeşmeye doğru geçip meydana aşarak hevesle Rexus'a doğru ilerledi.

Rexus, Ceres yaklaşırken gözlerini sevinçle kocaman açtı. Ceres ona koştu ve ellerini beline doladığını hissetti. Hırpalanmış yanaklarını onunkine bastırdı.

“Ciri,” dedi alçak, boğuk sesiyle.

Dönüp Rexus'un saydam mavi gözleriyle karşılınca tüyleri diken diken oldu. Bir seksenlik boyuyla ondan neredeyse bir baş uzundu, sarı sık saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçevesiyordu. Sabun ve dışarının kokusu sinmişti üzerine. Onu yeniden gördüğü için şükretti. Kendini her türlü durumda koruyacak durumdaydı ama yine de onun varlığı Ceres'e huzur veriyordu.

Ceres ayak ucunda yükseldi ve istekli şekilde kollarını Rexus'un kalın boynuna sardı. Devrimden ve üyesi olduğu bir yer altı ordusundan bahsedene kadar onu sadece bir arkadaşı gibi görüyordu. “Kendimizi baskının dizginlerinden kurtarmak için savaşacağız,” demişti ona yıllar önce.

Bir anlığına isyanla ilgili o kadar tutkulu konuşmuştu ki kraliyeti indirmenin mümkün olduğuna gerçekten inanmıştı Ceres.

“Av nasıldı?” diye sordu gülümseyerek, günlerdir burada olmadığını biliyordu.

“Gülümsemi ni özledim.” Uzun, altın kızılı saçlarını geriye atıp okşadı. “Bir de zümrüt gözlerini.”

Ceres de onu özlemişti ama söylemeye cesaret edemiyordu. Aralarında bir şey olursa arkadaşlıklarını kaybetmekten korkuyordu.

Arkalarından gelen Sart es, elini uzatıp, “Rexus,” diye seslendi.

“Nexos,” dedi derin otoriter sesiyle. “İçeri girmek istiyorsak az zamanımız var,” diye ekledi diğerlerini kafasıyla selamlayarak.

Hep birlikte Stadyuma doğru ilerleyen kabalalığa karışmak için aceleyle yola koyuldular. İmparatorluk askerleri dört bir yandan bazen sopa bazen kırbaçlarla insanları ilerlemeleri için itekliyorlardı. Stadyuma giden yola yaklaşırken kalabalık artıyordu.

Ceres birden bire dükkanlardan birinin önünde yükselen bir feryat duyunca içgüdüsel olarak sese doğru döndü. İki imparatorluk askeri ve satıcıyla beraber küçük bir çocuğun etrafında açılan geniş boşluğu gördü. O sırada orada olanlardan bazıları uzaklaşırken diğerleri olan biteni izlemeye koyuldular.

Ceres ne olduğunu anlamak için oraya yönelirken, askerlerden birinin çocuğun elindeki elmayı sertçe çektiğini ve ufak kolunu tutarak çocuğu çılgınca tartakladığını gördü.

“Hırsız!” diye inledi asker.

“Merhamet edin, lütfen!” diyerek bağırdı çocuk; kirli çökmüş yanaklarından yaşlar boşalıyordu. “Çok.. açtım!”

Ceres bu çocuk için içinde yanan bir şefkat hissetti, aynı açlığı kendi de yaşamıştı ve askerlerin zalimlikte sınır tanımayacaklarını biliyordu.

“Çocuğu bırakın,” dedi sakince tıknaz satıcı eliyle işaret ederek, altın yüzüğü güneş altında parlıyordu. “Ona bir elma verebilirim, yüzlerce elmam var.” Sanki olayın ciddiyetini ortadan kaldırmak ister gibi kıkırdadı.

Fakat toplanan kalabalık askerler dönüp şingirdayan parlak zırhlarıyla beraber satıcıyla kaş çatarak bakınca sustular. Ceres’in kalbi satıcı için endişeyle doluyordu, kimsenin İmparatorluk’a karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Asker satıcıya doğru tehditkar bir ifadeyle yaklaştı.

“Bana bir suçluyu mu savunuyorsun?”

Satıcı bir o askere bir bu askere bakarken artık kendinden emin değildi. Asker döndü ve Ceres’i titreten bir şekilde çocuğun yüzüne vurdu.

Kalabalık nefesini tutarken çocuk büyük bir gürültüyle yere düştü.

Asker, satıcıya işaret ederek, “İmparatorluk’a bağlılığını göster, onu kırbaçlarken çocuğu sen tutacaksın,” dedi.

Satıcının gözleri dondu, alnına ter boşandı. Adamın kıpırdaman durmasına şaşırdı Ceres.

“Hayır,” diye cevapladı.

İkinci asker satıcıya doğru tehditkar bir adım atarken eli kılıcının kabzasını kavırıyordu.

"Dediğimizi yap yoksa kelleni alır dükkanını başına yıkarız," dedi asker.

Satıcının yuvarlak yüzü düştü ve Ceres adamın pes ettiğini anladı.

Yavaşça çocuğun yanına gelip önünde diz çökerek kollarını tuttu.

"Lütfen beni affet," derken gözlerinin kenarından yaşlar boşalıyordu.

Çocuk hıçkırarak ağlamaya ve ardından kendini adamdan kurtarmaya çalışırken çığlık atmaya başladı.

Ceres çocuğun titrediğini görebiliyordu. Stada doğru yürümek, buna şahit olmaktan kaçınmak istedi ancak ayakları meydana mıhllanmış, gözleri önünde cereyan eden bu zalimliğe kilitlenmişti.

İlk asker çocuğu gömleğini yırtarken ikincisi kafasının üstüne kırbacını indirdi. Olaya şahit olan çoğu insan askerler eziyetlerine devam ederken tezahürat etti, sadece bir kaç homurdanıp başları önlerinde yürüyüp gittiler.

Kimse hırsızın arkasında durmadı.

Açgözlü neredeyse deli eden bir ifadesiyle asker kırbacı çocuğun sırtına indirdi ve darbeleriyle acı içinde çılgık atmasına sebep oldu. Çocuğun yırtılan derisinden kanlar fışkırıyordu. Çocuğun kafası geriye doğru düşüp artık çılgık atamayınca kadar asker çocuğu kırbaçlamaya devam etti.

Ceres öne atılıp çocuğu kurtarmak için içinde büyük bir dürtü hissediyordu ancak bunu yaparsa sonucunun kendi ve sevdiği herkesin ölümü olacağını biliyordu. Omuzlarını düşürdü, çaresiz ve yenilmiş hissediyordu. İçten içe bir gün intikam almaya kararlıydı.

Sartes'i kendine doğru çekip gözlerini kapattı, çaresizce onu korumayı, masumiyetinin sadece bir kaç sene daha sürmesini istiyordu hoş bu topraklarda masumiyetten eser yoktu. Ani bir harekette bulunmamak için zorladı kendini. Bir erkek olarak bu zalim olayları görmesi gerekiyordu ancak bir gün çıkacak isyanda güçlü bir şekilde yerini almak için aynı zamanda hayatta olmalıydı.

Askerler çocuğu satıcının elinden alıp cansız bedenini tahta arabanın arkasına fırlattılar. Satıcı elini suratına götürüp hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı.

Sadece saniyeler sonra araba ilerledi ve açılan alan sanki hiç bir şey olmamış gibi meydanda dolaşan insanlar tarafından kapatıldı.

Ceres içinde yükselen mide bulantısı altında eziliyordu. Bu adil değildi. Şu anda, sanatlarını son derece iyi icra ettikleri için İmparatorluk askerlerinin bile gözlerinden kaçan en az yarım düzine kadınlı erkekli cepçi sayabiliyordu. Bu zavallı çocuğun hayatı hırsızlık konusunda usta olmadığı için mahvolmuştu. Eğer şanslı olsaydı hayatı bağışlanırdı ve ömrünün geri kalanını altın madeninde çalışarak geçirirdi. Ceres bu şekilde tutsak edilmektense ölmeyi tercih ederdi.

Yol boyunca ilerlediler, ruhen çökmüşlerdi, diğerleriyle omuz omuza ilerlerken sıcaklık neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı.

Altın bir araba yanlarından geçerken herkesi yoldan çekilmeye zorluyor ve insanları evlerin yanına doğru itiyordu. Sert bir şekilde itilen Ceres kafasını kaldırıncaya renkli ipek elbiseleri içindeki üç genç kızın kahkahalar atarak sokağa altın fırlattıklarını gördü. Bir avuç insan elleri ve dizleri üstünde çökerek ailelerini bir ay boyunca besleyecek bu metal parçası için kavgaya tutuştular.

Ceres asla böyle verilen bir şey için el açmayacaktı. Bu tipler gibilerinden sadaka almaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Genç bir adamın altını yakaladığını ve yaşlı bir adamın onu yere yatırıp sertçe elini boynuna sardığını gördü. Adam diğer eliyle genç adamın avucundaki parayı zorla ondan almaya çalışıyordu.

Genç kızlar arabaları kalabalığı yarmadan önce adamları işaret ederek bu sahne karşısında gülüştüler.

Ceres'in midesi bulanmıştı.

"Yakın bir zamanda eşitsizlik sonsuza kadar yok olacak," dedi Rexus. "Bunu göreceğim."

Onu dinlerken Ceres'in kalbi ağırlaşıyordu. Bir gün onunla ve kardeşleriyle yan yana isyanda dövüşecekti.

Stada yaklaşırken sokaklar genişledi ve Ceres ancak o zaman biraz nefes alabildiğini hissetti. Ortam güzeldi, heyecandan ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordu.

Kemerli onlarca girişten bir tanesi boyunca yürüyüp yukarı baktı.

On binlerce köylü bu muhteşem Stadın içerisine tıkmıştı. Kuzey tarafın üstündeki oval yapı çökmüştü ve kırmızı güneşliklerin çoğu yıprandığından bunaltıcı sıcağa karşı çok az koruma sağlıyordu. Demir kapılar ve tuzaklı kapıların ardında vahşi hayvanlar hırılıyordu, kapıların arkasında hazır bekleyen savaşçı efendileri görebiliyordu.

Ceres tüm gördüklerini hayretle özümseyerek nefesini tuttu.

Bir an sonra yukarı baktı ve Rexus ile kardeşlerinin arkada kaldıklarını fark etti. Onlara yetişmek için öne atıldığı sırada dört tane iri yarı adam etrafını sardı. Alkol, çürük balık ve çok yakınına kadar dadanan vücut kokularını duyunca döndü, çürümüş dişleri ve çirkin sırtışılarıyla ona baktıklarını gördü.

Hepsi önünü kapatacak şekilde stratejik olarak hareket ederken, "Bizimle geliyorsun, güzel kız," dedi içlerinden biri.

Ceres'in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Önde kalan diğerlerine baktı fakat artan kalabalık içinde şimdiden görünürden kayboluyorlardı.

Ceres en cesur ifadesini takınarak adamlara baktı.

"Beni bırakın yoksa..."

Adamlar kahkaha attılar.

"Yoksa ne?" diye dalga geçti biri. "Senin gibi ufak bir kız dördümüze karşı mı gelecek?"

"Debelenip çılgılık atsan bile seni buradan çıkarırız, kimse de bir bok diyemez," diye ekledi bir diğeri.

Haklıydı da. Göz ucuyla insanların acele içinde hareket ettiklerini, bu adamların Ceres'i tehdit ettiğini görmemiş gibi yaptıklarını fark etti.

Aniden, liderin yüzü ciddileşti ve tek bir hızlı hareketle kollarını yakalayıp kendine doğru çekti. Bir daha hiç bulunmamak üzere onu kaçıracaklarını biliyordu ve bu düşünce Ceres'i her şeyden çok ürkütüyordu.

Hızla atan kalbini görmezden gelmeye uğraşan Ceres etrafında döndü ve adamın kollarından kendini sıyırmaya çalıştı. Diğer adamlar eğlenerek onu yuhaladılar fakat avucunun kemikli kısmını liderlerinin burnuna savurunca adamın kafası geriye gitti ve böylece sustular.

Liderleri kirli ellerini burnuna götürüp homurdandı.

Duraksamadı Ceres. Tek bir şansı olduğunu bildiğinden, antrenmanda öğrendiklerini hatırlayıp adamın midesine tekmesini indirince adam yere düştü.

Ancak hemen akabinde diğer üç adam üstüne çullanmıştı bile, güçlü elleriyle onu tutup çekiştirmeye başlamışlardı.

Birden duraksadılar ve Ceres rahatlayarak Rexus'un gelerek adamlardan birinin yüzüne vurup onu bayılttığını gördü.

Ardından Nesos görünerek bir diğerini tuttu ve diziyile karnına indirerek adamı çamurlu kızıl zemine düşürdü.

Dördüncü adam Ceres'e doğru atıldı atılmasına ancak Ceres hemen eğilip kendi etrafında döndü ve adamı arkadan tekmeleyerek sütuna kafa üstü uçmasını sağladı.

Orada durup nefes nefese bu manzarayı izledi.

Rexus Ceres'in omzuna elini koydu. "İyi misin?"

Ceres'in kalbi hala deli gibi atıyordu fakat içinde, korkunun yerini gurura bıraktığını hissediyordu. İyi iş çıkarmıştı.

Kafasını salladı ve Rexus kolunu omzuna doladıktan sonra ilerlemeye başladılar, Rexus'un dolgun dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Ne var?" diye sordu Ceres.

"Olanları gördüğümde kılıcımı her birine saplamak istedim ancak sonra kendini nasıl savunduğunu gördüm. "Kafasını sallayıp kıkırdadı. "Bunu kesinlikle beklemiyorlardı."

Yanaklarının kızardığını hissetti. Korkmadığını söyleyebilmek isterdi ama gerçekte korkmadan edememişti.

"Gerildim," diye kabul etti.

"Nasıl? Ciri, gerilir mi? Asla." Ceres'in alnını öptü ve Stadyuma doğru ilerlediler.

Zemin seviyesinde hala boş olan bir kaç yer bulup oturdular, Ceres gün içinde yaşadıklarını geride bırakmak için hala geç olmadığına sevinip tezahürat eden kalabalığın heyecanına ortak olmak için kendinden geçmeye izin verdi.

"Onları görüyor musun?"

Ceres, Rexus'un işaret ettiği yere bakınca bir düzine kadar gencin localarında oturup gümüş kadehlerden şarap içtiklerini gördü. Hayatında hiç, bu kadar güzel kıyafetleri, tek bir masada bunca yemeği ve parıldayan bu kadar çok mücevheri bir arada görmemişti. Hiç birinin yanakları çökmüş değildi ya da mideleri sırtlarına yapışık durmuyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu, bir tanesinin altın kase içerisinde para topladığını görünce.

"Her biri bir savaşçı efendinin sahibi," dedi Rexus, "kimin kazanacağına dair iddiaya giriyorlar."

Ceres dudak büktü. Bunun, onlar için sadece bir oyun olduğunun farkına vardı. Bu şımarık çocuklar savaşçıları ya da savaş sanatını önemsemiyorlardı. Sadece kendi savaşçı efendilerinin kazanıp kazanamayacağını görmek istiyorlardı. Ceres'e göre ise bu olay onur, cesaret ve yetenekle ilgiliydi.

Kraliyet bayrakları çekildi, trampetler çalındı ve Stadyumun her bir ucunda bulunan demir kapılar ardına kadar açılınca kara deliklerden deri ve demir zırhlarının güneş altında parıldayarak ışığı yansıttığı savaşçı efendiler birbirleri ardına Stadyuma girdiler.

Caniler arenada yürürken kalabalık kükredi ve Ceres onlarla beraber parmak uçlarına yükselip alkışlamaya başladı. Savaşçılar yüzlerini seyirciye dönerek bir daire oluşturdular; baltaları, kılıçları, mızrakları, kalkanları, üç başlı mızrakları ve diğer silahlarını havaya kaldırdılar.

"Kral Cladius, efendimiz," diye bağırdılar.

Trampetler yeniden çalınca Kral Cladius ve Kraliçe Athena girişlerden birinden arenaya girdi. Arkalarında Prens Avilius ve Prenses Floriana vardı, kraliyet mensuplarını taşıyan bütün arabalı maiyet onları takip ederek arenaya dolmuştu. Her bir arabayı değerli mücevher ve altınla kaplı iki tane kar beyazı at çekiyordu.

Ceres aralarında Prens Thanos'u fark edince on dokuz yaşındaki bu gencin sert bakışlarıyla dehşete düştü. Zaman zaman babası adına kılıçları teslim ederken onun saraydaki savaşçı efendilerle konuştuğunu gördü, yüzünde her daim kendini üstün gördüğünü vurgulayan acı ifadeyi barındırırdı. Fiziksel olarak bir savaşçıdan az kalır yanı yoktu, hatta bir savaşçıyla karıştırılabilirdi bile, kolları kaslarla şişmiş, beli dar ve kaslı bacakları ise bir ağaç gövdesi kadar sertti. Ancak bulunduğu konuma karşı hiç bir saygı ya da tutku beslememesi Ceres'i kızdırıyordu.

Kraliyet fertleri podyumda yerlerini alırken trampetler yeniden çalarak Ölüm Festivali'nin başlamak üzere olduğunun sinyali veriyorlardı.

Kalabalık sadece iki savaşçı efendi dışında diğer hepsi demir kapıların ardına gidince kükredi.

Ceres içlerinden birinin Stefanus olduğunu anladı fakat üstünde sadece siperlikli bir miğfer ve deri kemerle sağlamlaştırılmış bir kumaş parçasından başka bir şey olmayan caniyi çıkaramadı. Belki de yarışmak için uzak bir yerden gelmişti. Çok yağlanmış teni bereketli topraklardan geldiğine işaret ediyordu, saçları zifiri karanlıktan bile siyahtı. Miğferindeki deliklerden gözlerindeki kararlılığını görebiliyordu, hemen o anda Stefanus'un bir saat daha yaşayamayacağını anladı.

"Endişelenme," dedi Ceres, Nesos'a göz atarak. "Kılıcını senden almayacağım."

"Henüz yenilmedi," diye cevapladı Nesos zorla gülümseyerek. "Eğer üstün olmasaydı Stefanus herkesin gözdesi olmazdı."

Stefanus üç başlı mızrağıyla kalkanını kaldırıncaya kalabalık sustu.

Localardan birinde oturan zengin delikanlılardan biri yumruğunu sıkıp havaya kaldırarak "Stefanus" diye bağırdı. "Güç ve cesaret!"

Stefanus gence doğru kafasıyla işaret ederken kalabalık onay verircesine tezahüratta bulundu ardından tüm gücüyle yabancıya doğru saldırıya geçti. Yabancı ışık hızıyla yolundan çekilip etrafında döndü ve Stefanus'a kılıcını indirdi, sadece iki santimle kaçtı.

Ceres irkildi. Bu reflekslerle Stefanus fazla dayanamazdı.

Yabancı, Stefanus'un zırhına darbelerini tekrar tekrar indirirken kükrüyordu, Stefanus geri çekildi. Çaresizce kalkanının ucunu düşmanın yüzüne vurduğunda ise havaya kanlar fışkırdı ve rakibi yere düştü.

Ceres bunun son derece güzel bir hareket olduğunu düşündü. Belki Stefanus onu son kez eğitimdeyken gördüğünden beri tekniğini geliştirmiş olabilirdi.

Seyirciler, "Stefanus! Stefanus! Stefanus!" diye inlediler.

Stefanus yaralı savaşçının ayakları dibinde durdu fakat yabancıyı tam mızrağıyla bıçaklamak üzereyken adam ayaklarını kaldırıp Stefanus'u tekmeleyerek geriye gönderdi ve sırt üstü yere çakılmasını sağladı. Her ikisi de kediler kadar hızlıca ayaklarının üzerine gelip karşı karşıya durdular.

Etraflarında daireler çizerken gözleri birbirine kilitlenmişti, tehlike açıkça hissediliyor diye düşündü Ceres.

Yabancı hırılayarak kılıcını havaya kaldırıp Stefanus'a doğru koşmaya başladı. Stefanus çabucak yana doğru atıldı ve adamın kaba etine silahını sapladı. Karşılığında ise yabancı kılıcını etrafında döndürüp Stefanus'un kolunu yardı.

İki savaşçı da acı içinde bağırdı fakat yaraları onları yavaşlatmak şöyle dursun sanki onları daha da ateşledi. Yabancı miğferini çıkarıp yere fırlattı. Siyah sakallı çenesi kanlanmış, sağ gözü şişmişti fakat Ceres ifadesinden Stefanus'la artık oyun oynamayacağını ve artık onu öldürmek için harekete geçeceğini okudu. Onu katletmek ne kadar sürecekti acaba?

Stefanus yabancıya doğru atıldı ve üç uçlu mızrağı yabancıya kılıcıyla çarpışırken Ceres nefesini tuttu. Gözlerini kilitleyerek karşı karşıya durdular, inliyor, nefes nefese soluyor, itişip kakışıyorlardı, alınlarındaki damarlar patlayacak gibiydi ve derilerinin altından görülen kasları şişmişti.

Yabancı eğildi ve bu kilitten kendini kurtardı, bir hortum gibi etrafında döndü ki Ceres bunu beklemiyordu, kılıcıyla havayı yarıdıktan sonra Stefanus'un kafasını kopardı.

Bir kaç nefes verdikten sonra yabancı muzaffer bir edayla kolunu havaya kaldırdı.

Bir anlığına kalabalıkta ses kesildi. Ceres bile nefessizdi. Stefanus'un sahibi olan genç çocuğa baktı. Ağzı açık, kaşları öfkeden birleşmişti.

Genç oğlan gümüş kadehini arenaya fırlatıp locadan bir hışımla çıktı. Ölüm denge sağlar diye düşündü Ceres gülümsemesini bastırırken.

"August!" diye bağırdı kalabalıktan bir adam. "August! August!"

Onu takip eden seyirciler adama katıldılar ve kısa süre sonra tüm stadyum kazanan adamın adını haykırmaya başladı. Yabancı, Kral Cladius'a selam verdi ardından demir kapılardan onun yerini alacak üç başka savaşçı koşarak geldi.

Dövüşler birbiri ardına tüm gün sürdü ve Ceres çıplak gözlerle hepsini izledi. Ölüm Festivali'ni seviyor muydu yoksa bundan nefret mi ediyordu pek karar veremedi. Bir taraftan yarışmacıların stratejilerini, yeteneklerini ve cesaretlerini izlemekten keyif alıyor ancak öte yandan savaşçıların zenginlerin kuklalarından başka bir şey olmamalarını küçümsüyordu.

Sıra ilk turun son dövüşüne geldiğinde, Brennius ve bir başka savaşçı; Ceres, Rexus ve diğerlerinin oturduğu yere yakın dövüşüyorlardı. Gittikçe yakına geldiler. Kılıçları çarpışırken kıvılcımlar çıkıyordu. Heyecan vericiydi.

Ceres, Sartes'in tırabzandan aşağı eğildiğini ve gözlerini savaşçılara kilitlediğini gördü.

"Arkana yaslan!" diye bağırdı ona.

Fakat Sartes daha cevap vermeden bir aslan birden bire stadyumun diğer tarafındaki kafesten çıkıp içeri daldı. Koca hayvan dişlerini yalıyordu, savaşçılara doğru ilerlerken pençelerini kızıl toprağa saplıyordu. Savaşçı efendiler henüz hayvanı görmemişlerdi ve tüm stadyum nefesini tutmuştu.

"Brennius ölür," diye geveledi Nesos.

"Sartes!" diye bağırdı Ceres yeninden. "Arkana yaslan dedim –"

Henüz lafını bitirmeye vakit kalmadan Sartes'in ellerinin altındaki taş gevşedi, herkes çaresizce olup biteni izlerken Sartes tırabzanın üstünden yuvarlanarak tok bir ses çıkarttığı aşağıdaki çukura düştü.

Dehşet içindeki Ceres ayağa kalkıp, "Sartes!" diye bağırdı.

Aşağı baktığında Sartes'in üç metre aşağıda sırtı duvara yaslı halde dik oturduğunu gördü. Alt dudağı titriyordu ama göz yaşı yoktu. Bir şey demiyordu. Kolunu tutup yukarı bakarken yüzü acı içindeydi.

Onu aşağıda görmek Ceres'in katlanabileceğinden fazlaydı. Hiç düşünmeden Nesos'un kılıcını aldı ve tırazından atlayarak çukura, erkek kardeşinin tam önüne indi.

"Ceres!" diye bağırdı Rexus.

Kafasını kaldırıncı, muhafızların Rexus ve Nesos onu takip edemeden onları çektiğini gördü.

Ceres çukurda durdu, arenadaki savaşçılarla beraber buradaydı ve bu gerçek üstü his altında boğuluyordu. Sartes'i buradan çıkarmak istiyordu fakat zaman yoktu. O yüzden, aslan ona doğru kükrerken Sartes'i korumaya kararlı bir şekilde önünde durdu. Hayvan eğildi, acımasız sarı gözleri Ceres'inkine kilitlenmişti ve tehlikenin farkındaydı Ceres.

Nesos'un kılıcını havada iki eliyle tutup sıkıca kavradı.

"Kaç kızım!" diye bağırdı Brennius.

Fakat çok geçti. Ona doğru atılan aslan artık sadece bir kaç adım ötedeydi. Sartes'e iyice yaklaştı ve hayvan saldırıya geçmeden hemen önce Brennius yandan yetişip hayvanın kulağını yardı.

Aslan arka ayakları üzerinde kalkıp kükredi, kürkünün üzerinden kopkoyu renkte kanı akarken Ceres'in arkasındaki duvara pençesini savurdu.

Kalabalık kükredi.

Savaşçı efendi yaklaştığı anda, henüz aslana her hangi bir yara veremeden, aslan pençesini kaldırdı ve pençeleriyle adamın boğazını kesti. Ellerini boynuna saran savaşçı yere çökerken parmakları arasından kan boşalıyordu.

Kana susamış kalabalık haykırdı.

Hırslayarak yanan aslan Ceres'e öyle bir darbe vurdu ki Ceres havada uçup yere çarparak indi. Bunun etkisiyle kılıç elinden fırlayıp bir kaç adım ötesine düştü.

Nefes almayı reddeden ciğerleriyle Ceres orada yatıyordu. Çaresizce hava almak istiyordu, başı dönüyordu, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kalkmaya çabaladı ancak çabucak yere düştü.

Yüzü, sert kuma yapışmış halde nefessiz yatarken aslanın Sartes'e doğru ilerlediğini gördü. Kardeşinin bu denli savunmasız bir durumda gördüğünde içi tutuştu. Nefes almaya zorladı kendini ve kardeşini kurtarmak için ne yapması gerektiğini net bir şekilde fark etti.

İçindeki enerji sel olurken bu an için ona güç verdi ve böylece Ceres ayağa kalktı, kılıcı aldı ve hayvana o kadar hızlı bir şekilde yetişti ki neredeyse uçuşuna ikna olacaktı.

Hayvan ondan artık on adım uzaktaydı. Sekiz. Altı. Dört.

Ceres dişlerini sıkıp kendini hayvanın sırtına attı, parmaklarını ısrarlı bir şekilde sert kürküne geçirdi, odağını kardeşinden uzaklaştırmasına çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

Aslan arka ayakları üzerinde durup gövdesini sallayarak Ceres'i öne arkaya itmeye başladı. Fakat demir gibi sağlam tutuşu ve kararlılığı hayvanın onu sırtından atma girişimlerinden daha güçlüydü.

Hayvan yeniden dört ayağının üstüne gelince Ceres aradığı fırsatı yakaladı. Kılıcını havaya kaldırıp hayvanın boynuna kılıcını sapladı.

Hayvan tiz bir çığlık atıp arka ayakları üzerinde dururken kalabalık tezahürat etti.

Pençesiyle Ceres'in arkasına uzanan hayvan tek bir hareketle Ceres'in sırtını yardı, acı içinde bağırdı Ceres. Pençeler derisine saplanmış hançerler gibiydi. Hayvan Ceres'i tuttu ve duvara fırlattı, Ceres Sartes'ten oldukça uzağa düştü.

"Ceres!" diye bağırdı Sartes.

Kulakları çınlayan Ceres oturmak için uğraş verirken sırtı zonkluyordu, ılık kan boynundan aşağı süzülüyordu. Yarasına bakmak için zamanı yoktu. Aslan yeniden ona doğru saldırıya geçmişti.

Yaratık üstüne atılırken Ceres'in başka seçeneği yoktu. Hiç düşünmedi, içgüdüsel olarak bir avucunu yukarı kaldırıp önünde tuttu. Bu, hiç görebileceğini düşünmediği bir şeydi.

Aslan tam zıpladığı sırada Ceres göğsünde sanki bir ateş topunun tutuştuğunu hissetti ve aniden elinden aslana doğru bir enerji topunun ateşlendiğini duyumsadı.

Aslan havada süzülürken yarı yolda aniden cansız kaldı.

Yere yapıştı, Ceres'in ayaklarının üstünde aniden durdu. Bir yanı hayvanın yeniden hayata dönüp Ceres'in işini bitireceğini bekliyordu, Ceres orada yatan hayvanı izlerken nefesini tutmuştu.

Fakat yaratık kıpırdamadı.

Şaşırان Ceres avucuna baktı. İçinden ne çıktığını göremeyen kalabalık, muhtemelen hayvanın daha önce bıçaklanmış olduğu için öldüğünü düşünüyordu. Fakat Ceres bundan fazlasını biliyordu. Bir takım gizemli güçler ellerinden çıkmış ve o anda yarattığı öldürmüşlerdi. Ne gücü vardı? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bunun ne anlama geldiğini anlayamıyordu.

O kimdi ki güçleri olsundu?

Korkmuş bir halde, elini yere koydu.

Tereddütlü gözlerini kaldırdınca stadyumun susmuş olduğunu gördü.

O anda merak etmeden duramadı. Olanı onlar da görmüş müydü?

İKİNCİ BÖLÜM

Sonsuza uzayan bir his gibi süren bir saniye için, Ceres orada acıyla ve olanlara inanamayarak hissiz bir şekilde otururken tüm gözleri üstünde hissediyordu. Olayın yankılarından ziyade içinde pusuda bekleyen, o aslanı öldüren doğa üstü güçten korkuyordu. Etrafını çeviren onca insandan ziyade artık tanıyamadığı kendisiyle yüzleşmekten çekiniyordu.

Birden sersemlemiş kalabalık kükremeye başladı. Onun için tezahürat ettiklerini anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Kükremelerin arasından bir ses duyuldu.

"Ceres!" diye bağırdı yanındaki Sartes. "Yaralı mısın?"

Hala Stadyum zemininde yatmakta olan kardeşine doğru döndü ve ağzını açtı ancak ağzından tek bir kelime çıkmadı. Nefesini tüketmişti ve başı dönüyordu. Gerçekten olup biteni görmüş müydü? Diğerleri bilemezdi ama bu mesafeden kardeşinin olan biteni görmemiş olması mucize sayılırdı.

Ceres ayak seslerini duydu ve birden biri iki güçlü el onu ayağa dikti.

"Hemen çık!" diye kükredi Brennius, solundaki açık kapıya doğru onu sürükleyerek.

Sırtındaki yaraların delikleri ağrıyordu ancak kendini gerçeğe dönmeye zorladı; Sartes'i tutup ayaklarının üstüne getirdi. Birlikte çıkışa doğru yönelerek kalabalığın tezahüratlarından kurtulmaya çalıştılar.

Kısa süre sonra karanlık, havasız bir tünele vardıklarında Ceres içeride düzinelerce savaşçı gördü, arenadaki bir kaç zafer anı için sıralarını bekliyorlardı. Bazıları gözlerini kapatmış derin düşüncelerle banklarda otururken diğerleri kaslarını çalıştırıyor, bir ileri bir geri yürüyerek kollarını şişiriyorlardı. Diğerleri ise kısa süre içinde kendilerini içinde bulacakları kan gölü için silahlarını hazırlıyordu. Az önce olan biten dövüşe şahit olan bu adamlar ona gözlerinde hayretle baktılar.

Ceres meşalelerin gri tuğlalara yumuşak bir ışık bırakarak aydınlatıldığı yer altı koridorlarından aceleyle geçerken duvarlarda asılı olan çeşit çeşit silahı geride bırakıyordu. Sırtındaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyordu ancak attığı her adımla sırtına yapışan sert kumaş sebebiyle bunu yapmak çok zordu. Aslanın pençeleri tenine mıhlanan hançerler gibiydi ancak şimdi derisi zonklarken çok daha kötü hissettiriyordu.

"Sırtın kanıyor," dedi Sartes, titrek sesiyle.

"İyileşeceğim. Nesos ve Rexus'u bulmamız gerekiyor. Kolun nasıl?"

"Ağrıyor."

Çıkışa ulaştıklarında ardına kadar açık olan kapının önünde iki İmparatorluk askeri bulunuyordu.

"Sartes!"

Ne olduğunu anlayamadan askerlerden biri kardeşini, diğeri de onu tuttu. Direnmenin anlamı yoktu. Diğer asker sanki bir pirinç çuvalıymış gibi onu omzuna atıp taşıdı. Tutuklanmaktan korkarak sırtına vurdu ancak nafileydi.

Stadyumdan çıkar çıkmaz asker onu yere attı, Sartes de yanına düştü. Olaya tanık olan bir kaç kişi sanki akacak kanına susamış gibi etrafında yarım daire oluşturup olan biteni izlemeye koyuldu.

"Tekrar Stadyuma girerseniz," diye homurdandı asker, "asılırsınız."

Askerler onu şaşırtarak tek kelime etmeden dönüp kalabalık arasında kayboldular.

Kalabalığın uğultusunda derin bir ses, "Ceres!" diye bağırıyordu.

Ceres kafasını kaldırınca rahatlayarak Nesos ve Rexus'un ona doğru geldiklerini gördü. Rexus kollarını ona dolarken nefesi kesildi Ceres'in. Kendini geri çekti, gözleri endişe doluydu.

"İyi olacağım," dedi.

Kalabalık gruplar Stadyum'dan çıkarken Ceres ve diğerleri onların aralarına karışıp sokaklara yöneldiler, daha fazla olay istemiyorlardı. Çeşmeli Meydan'a yürürken hala başı dönen Ceres olup biteni zihninde tekrar tekrar oynatıyordu. Yanındaki kardeşlerinin bakışlarını fark ediyor ve ne

düşündüklerini merak ediyordu. Gücüne tanık olmuşlar mıydı? Muhtemelen olmamışlardı. Aslan çok yakındı. Fakat yine de ona bambaşka bir saygıyla bakıyorlardı. Onlara ne olduğunu anlatmayı her şeyden çok istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ne yaptığından kendi bile emin değildi.

Aralarında konuşulmayan çok şey vardı ancak şu an bu kalabalığın ortası bunları dillendirmek için uygun değildi. Hemen güvenli bir şekilde eve gitmelilerdi.

Stadyumdan ne kadar uzaklaşırlarsa sokaklar o kadar tenhalaşıyordu. Yanında yürüten Rexus, bir elini aldı ve parmaklarını onunkine kenetledi.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Kardeşinin hayatını kurtardın. Kaç kız kardeş böyle bir şeyi yapabilir, emin değilim."

Gülümsedi, gözleri şefkatle doldu.

"Yaraların derin görünüyor," diye gözlemde bulundu ona bakarken.

"İyi olacağım," diye mırıldandı.

Yalan söylüyordu. İyi olacağından kesinlikle emin değildi, eve gideceğinden bile şüpheliydi. Kan kaybından dolayı başı dönüyordu ve bulanık midesi ile sırtını kavurarak ona işkence eden güneş de pek yardımcı olmuyordu.

Nihayet, Çeşmeli Meydan'a vardılar. Dükkanların önünden geçerken bir satıcı onları izleyerek meyve sepetini yarı fiyatına vermeyi teklif etti.

Sarter dişlerini göstererek sırttı ki Ceres bunu garipsedi; sonra sağlıklı koluyla bakır bir parayı yukarı tuttu.

"Sanırım sana biraz yemek borçluyum," dedi.

Ceres dehşetle nefesini tutarak, "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

Altın arabadaki zengin kız iki para atmıştı, bir değil; fakat herkes adamlar arasındaki dövüşe o kadar odaklanmıştı ki kimse fark etmedi," diye cevapladı Sartes, sırtışını hiç bozmadan.

Ceres öfkelenmişti ve Sartes'in elindeki paraya el koyup onu yere fırlatmaya hazırlandı. Kanlı paraydı neticede, zenginlerin parasına ihtiyaçları yoktu.

Elinden almak için uzanırken yaşlı bir kadın göründü ve yollarını kesti.

"Sen!" dedi, Ceres'i göstererek; sesi o kadar yüksekti ki sanki Ceres'in doğruca içine işliyordu.

Kadının teni yumuşaktı ancak şeffaf gibiydi, mükemmel kıvrımlı dudakları yeşile boyanmıştı. Uzun, kalın, siyah saçları meşe palamudu ve yosunlarla süslüydü, kahverengi gözleri uzun kahverengi elbisesiyle uyumluydu. Güzel görünüyor diye düşündü Ceres, o kadar ki bir anlığına büyülenmiş gibi oldu.

Ceres şaşkınlıkla gözlerini kırptı, bu kadını daha önce görmediğine emindi.

"Adımı nerden biliyorsun?"

Ona doğru bir kaç adım atan kadının gözlerine baktı ve Ceres kadından gelen ağır reçine kokusunu fark etti.

Ürkütücü sesiyle, "Yıldızların akıttıkları," dedi.

Kadın zarif bir hareketle kolunu kaldırınca Ceres bileğinin iç tarafında kadının üç kesişenli üçgenle damgalandığını fark etti. Bir cadıydı. Tanrıların kokularına dayanarak belki de bir geleceği söyleyen bir cadı olabilirdi.

Kadın Ceres'in altın kızılı saçlarını eline alıp kokladı.

"Sen kılıca yabancı değilsin," dedi. "Tahta yabancı değilsin. Kaderin en ihtişamlısından aslında. Değişim çok büyük olacak."

Kadın aniden döndü ve aceleyle dükkanın arkasında kayboldu, Ceres hissiz bir şekilde orada durdu. Kadının kelimelerinin ruhunun en derinlerine işlediğini hissetti. Bir gözlemde ziyade bir kehanet olduğu duyumsadı. *Büyük. Değişim. Taht. Kader.* Bu kelimeleri daha önce kendisiyle asla bağdaştırmamıştı.

Doğru olabilir miydi? Yoksa bunlar sadece deli bir kadının sözleri miydi?

Ceres kafasını kaldırıncı Sartés'in bir sepet dolusu yiyeceği taşıdığını ve şimdiden alabileceğinden fazla ekmekle ağzını doldurduğunu gördü. Sepeti ona uzattı, Ceres ekmekleri, meyveleri ve sebzeleri gördü; neredeyse kararlılığını etkileyecekti. Normalde bunları yiyip bitirirdi.

Fakat şimdi bir sebepten iştahı kaçırmıştı.

Önünde uzanan bir gelecek vardı.

Kaderi onu bekliyordu.

*

Eve dönüş yolu normalden neredeyse bir saat daha uzun sürdü, tüm yol boyunca hepsi suskun, kendi düşünceleri içinde kaybolmuşlardı. Ceres dünyada en çok sevdiği insanların hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. Kendi bile kendi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

Kafasını kaldırıncı mütevazı evini gördü ve başı ile sırtı bu kadar ağırırken buraya kadar nasıl gelebildiğine şaşırı.

Diğerleri ondan bir süre önce ayrılmışlar ve babalarının bir işini görmeye gitmişlerdi, Ceres yalnız başına gıcırta yapan eşikten geçip annesiyle karşılaşmamayı umarak kendini hazırlamaya çalıştı.

Bır sıcaklık dalgasına giriş yaptı. Annesinin yatağının altında sakladığı temizleyici alkol şişesini buldu ve mantarını çıkardı, kullanıldığı fark edilmesin diye çok almamaya özen gösterdi. Batma hissine kendini hazırlamaya çalışarak gömleğini sıyırdı ve boynundan aşağı boşalttı.

Ceres acıdan bağırdı, yumruğunu sıkıp başını duvara yasladı, aslanın pençelerinden aldığı darbelerle sırtına binlerce iğne batıyor gibiydi, sanki bu yara hiç iyileşmeyecekti.

Kapı ardına kadar açılınca Ceres irkildi neyse ki Sartés olduğunu görünce rahatladı.

"Babam seni görmek istiyor Ceres," dedi.

Ceres gözlerinin hafiften kızardığını fark etti.

"Kolun nasıl?" diye sordu, yaralı kolunun verdiği acıyla ağladığını sandı.

"Kırılmamış, sadece çatlamış." Daha yakına gelince yüzü ciddileşti. "Bugün beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Ceres ona gülümsedi. "Başka nerede yapabilirdim?" dedi.

O da gülümsedi.

"Şimdi git babamızı gör," dedi "Kıyafetini ve kumaşları ben yakarım."

Annesine kıyafetinin birden bire yok olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ancak başkasının verdiği bu kıyafetler kesinlikle yakılmalıydı. Eğer annesi kıyafetini bu kanlı ve delik deşik haliyle bulursa alacağı cezanın ne kadar büyük olacağını tahmin bile edemiyordu.

Ceres odadan çıktı ve ezilmiş çim yoldan geçerek evin arkasındaki barakaya doğru ilerledi.

Avlularında sadece bir ağaç kalmıştı, diğerleri ateş için kesilmiş, soğuk kış geceleri boyunca evi ısıtmak için şöminede kullanılmıştı. Ceres burayı her gördüğünde iki sene önce vefat eden büyük annesi aklına geliyordu. O çocukken ağaçları diken büyük annesiydi. Burası bir nevi onun tapınağıydı. Babasının da. Hayat şartları onları zorladığında yıldızlar altında uzanır sanki hala yaşıyormuş gibi kalplerini nenelerine açarlardı.

Ceres barakaya girip babasına gülümsedi. Masasından aletlerinin çoğunun kaldırılmış olduğunu şaşkınlıkla fark etti, dövülmek için ateş yanında bekleyen kılıçlar görünürde yoktu. Yerlerin bu denli temiz bir şekilde süpürülmüş olduğunu, duvarlar ve tavanın silahlardan bu kadar arınmış olduğunu hiç görmemişti.

Babasının mavi gözleri onu gördüğü her seferinde olduğu gibi parladı.

"Ceres," dedi ayağa kalkarak.

Geçen yıldan bu yana siyah saçları ve kısa sakalı iyice beyazlamış, sevgi dolu gözlerinin altındaki torbalar iyice dolmuştu. Ceres, geçmişte iri yarı neredeyse Nexos kadar kaslı olan babasının yakın zamanda zayıfladığını ve önceki mükemmel cüssesinin ufaldığını fark etmişti.

Kapıda ona katıldı ve nasırlı elini ufak tefek sırtına yerleştirdi.

"Benimle yürü."

İç i biraz kararmıştı. Babası onunla yürümek ve konuşmak istediğinde bu onunla önemli bir şey paylaşacağı anlamına gelirdi.

Barakanın arkasından yan yana yürüyerek küçük bir tarlaya geldiler. Hemen önlerinde kara bulutlar duruyordu, ılık esintileri ve değişken rüzgarları onlara gönderiyorlardı. Hiç bitmek bilmeyen bu kuraklıktan onları kurtarması için biraz yağmur yağmasını umuyordu ancak muhtemelen daha öncekiler gibi sadece boş vaatler taşıyorlardı.

Yürürken ayağının altındaki kuru toprak dağılıyordu, bitkiler sarı, kahverengi renkte ve cansızlardı. Kendi parsellerinin arkasında yer alan bu toprak parçası Kral Claudius'undu fakat yıllardır ekilmemişti.

Bir tepeye tırmandıktan sonra durup araziye baktılar. Babası sessizdi, ellerini beline koymuş göğ e bakıyordu. Babasının bu haline alışkın değildi, endişesi iyice arttı.

Sonra konuşmaya başladı, kelimelerini özenle seçiyor gibiydi.

"Bazen yolumuzu seçme lüksüne sahip olmayız," dedi. "Sevdiklerimiz için istediklerimiz uğruna her şeyimizi feda etmemiz gerekir. Kendimizi bile."

İç çekti, sadece rüzgarın kestiği süregelen bu sessizlik içinde Ceres'in kalbi hızla çarpıyor sözü nereye getireceğini merak ediyordu.

"Çocukluğunun sonsuza kadar sende kalabilmesi için neler vermezdim," diye ekledi, göklere bakarken yüzü önce acıyla buruşuyor sonra yeniden rahatlıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Ceres bir elini koluna koyarak.

"Bir süreliğine gitmeliyim," dedi.

Ceres nefes alamıyor gibi hissetti.

"Gitmek mi?"

Döndü ve Ceres'in gözlerine baktı.

"Bildiğin gibi bu sene kış ve bahar özellikle zor geçti. Geçen bir kaç senedir kıtlık canımıza okuyor. Sonraki kışı geçirmek için yeterli para kazanamadık ve eğer ben gitmezsem ailemiz açlıktan ölecek. Bir başka kral tarafından baş demirci olarak görevlendirildim. O işten iyi para kazanacağım."

"Beni de yanına alacaksın, değil mi?" dedi Ceres dehşete kapılmış sesiyle.

Babası kesin bir şekilde kafasını salladı.

"Burada kalıp annene ve erkek kardeşlerine yardım etmelisin."

Bu düşünce içine bir korku dalgası düşürdü.

"Beni burada Annemle bırakamazsın," dedi. "Bunu yapmazsın."

"Onunla konuştum, seninle ilgilenecek ve sana nazik davranacak."

Ceres ayağını toprağa vurunca bir toz bulutu yükseldi.

"Hayır!"

Gözlerinden yaşlar fışkırarak yanaklarından süzülüyordu.

Ona doğru küçük bir adım attı.

"Beni iyi dinle Ceres. Sarayın hala zaman zaman teslim edilecek kılıçlara ihtiyacı olacak. Sana iş i öğrettim, eğer kılıçları sana öğrettiğim gibi döversen kendin için biraz para kazanabilirsin."

Kendi parasını kazanmak ona biraz daha özgürlük sağlayacaktı. Küçük, nazik elleri, bıçakların ve kabzaların üzerine karmaşık tasarımlar ve yazılar oyarken oldukça kullanışlı oluyordu. Babasının elleri büyük, parmakları kalın ve nasırlıydı ayrıca Ceres'te olan yetenek çok az kişide vardı.

Yine de kafasını salladı.

"Demirci olmak istemiyorum," dedi.

"Bu senin kanında var Ceres. Ayrıca bu konuda yeteneklisin."

Kafasını dik başlılıkla salladı.

"Ben silah tutmak istiyorum," dedi, "onları yapmayı değil."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz bunları söylediğine pişman oldu.

Babası kaşlarını çatı.

"Bir savaşçı mı olmak istiyorsun? Savaşçı efendi mi olacaksın?"

Babası kafasını salladı.

"Belki bir gün kadınların savaşmasına izin verilir," dedi Ceres. "Çalıştığımı biliyorsun."

Alnı endişeyle kırıştı.

Keskin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Bu senin yolun değil."

Üzüldü. Ceres sanki bu sözlerle bir savaşçı olma umut ve hayallerine veda ediyordu. Babasının acımasız olmaya çalışmadığını biliyordu, hiç bir zaman zalim olmamıştı. Bu sadece gerçeklikti. Hayatta kalabilmeleri için o da kendi payına düşen fedakarlığı yapacaktı.

Gökyüzünde şimşek çakınca kafasını kaldırıp uzaklara baktı. Üç saniye sonra kükreyen bir gök gürültüsü duyuldu.

Şartların bu kadar kötü olduğunu nasıl fark etmemişti? Her zaman bir aile olarak birlikte her şeyin üstesinden geleceklerini farz etmişti ancak bu durum her şeyi değiştiriyordu. Artık tutunacağı babası olmayacaktı, böylece annesi ve kendisi arasında kalkan görevi görecektir kimse kalmıyordu.

Gözyaşları hiç durmadan birbirini ardına inip تنها topraklara düşerken olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Hayallerinin peşini bırakıp babasının tavsiyesini mi dinlemeliydi?

Babası arkasından bir şey çıkardı ve elindeki kılıcı görünce Ceres'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Babası yakına geldiğinde silahın ayrıntılarını görebiliyordu.

Hayranlık vericiydi. Kabzası saf altındı ve üzerinde bir yılan oyması vardı. Çift taraflı bıçak en kaliteli çelikten yapılma görünüyordu. El işi Ceres'e yabancı gibi gelse de bunun çok kaliteli bir silah olduğunu hemen anladı Ceres. Kılıcın üstünde ise bir yazı duruyordu.

Yürek ve kılıcın birleştiği yerde zafer vardır

Nefesini tutarak hayranlıkla kılıca baktı.

"Bunu sen mi dövdün?" diye sordu gözlerini kılıçtan ayırmadan.

Babası kafasını salladı.

"Kuzeylilerin tarzında," diye cevapladı. "Üç yıldır bunun üzerinde çalışıyorum aslında bakarsan sadece bu tüm ailemize bir sene yetecek değerde."

Ceres ona baktı.

"O zaman neden satmıyoruz?"

Kafasını sertçe salladı.

"O amaçla yapılmadı."

Daha yakına geldi ve Ceres'i şaşırtarak kılıcı önünde tuttu.

"Senin için yapıldı."

Ceres elini ağzına götürüp küçük bir çığlık attı.

"Benim için mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kocaman gülümsedi babası.

"Gerçekten on sekizinci doğum gününü unutacağımı mı düşündün?" diye cevapladı.

Gözlerine doluşan yaşları hissetti Ceres, daha önce hiç bu kadar duygulanmamıştı.

Ardından öncesinde ne söylediğini düşündü, savaşmasını istemediğini biliyordu bu nedenle Ceres'in aklı karıştı.

"Fakat yine de," diye cevap verdi, "eğitim almamı istemiyorsun."

"Ölmeni istemiyorum," diye açıkladı. "Fakat kalbinin nereye ait olduğunu görüyorum ve bunu kontrol edemem."

Uzandı ve elini çenesine götürüp gözleriyle karşılaşana kadar kafasını kaldırdı.

"Bunun için seninle gurur duyuyorum."

Kılıcı Ceres'e verince, avucunun içindeki serin metali hissetti ve kılıçla o an bir oldu. Ağırlığı tam ona göre idi ve kabzası sanki eline göre yapılmıştı.

Öncesinde içinde ölen tüm umutlar göğsünde yeniden yeşerdi.

"Annene söyleme," diye uyardı. "Bulamayacağı bir yerde sakla, yoksa bunu satar."

Ceres kafasını salladı.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"İlk kar düşmeden önce ziyarete gelmeye çalışacağım."

"Bu aylar sürer!" dedi bir adım geri giderek.

"Yapmam gereken şey bu—"

"Hayır. Kılıcı sat ve kal!"

Elini Ceres'in yanağına götürdü.

"Bu kılıcı satmak belki bize bir kış yardım eder. Belki sonraki kış da fakat sonra ne yapacağız?"

Kafasını salladı. "Hayır, uzun süreli bir çözüme ihtiyacımız var."

Uzun süreli mi? Ceres aniden bu işin bir kaç ay değil belki yıllar süreceğini anladı.

Hissettiği buhran derinleşti.

Babası sanki hissetmiş gibi öne gelip ona sarıldı.

Onun kollarında ağlamaya başladı.

"Seni özleyeceğim, Ceres," dedi omzunun üzerinden. "Sen diğerlerinden farklısın. Her gün göğe bakıp aynı yıldızlar altında olduğumuzu bilerek yaşayacağım. Sen de aynısını benim için yapar mısın?"

Önce ona bağırması : beni burada tek başıma nasıl bırakırsın, demeyi istedi.

Fakat sonra burada kalamayacağını içten anladı, şu ankinden daha da zorlaştırmak istemiyordu durumu.

Yüzünden bir yaş süzülde. Burnunu çekip kafasını salladı.

"Her gece ağacımızın altında duracağım," dedi.

Babası Ceres'i alnından öptü ve nazıkçe onu sardı. Sırtındaki yaralar bıçak batıyormuş gibi hissettiriyordu fakat dişlerini sıkıp sustu.

"Seni seviyorum, Ceres."

Cevap vermek istedi fakat bir şey söylemek için kendini toparlayamadı, kelimeler boğazında düğümlendi.

Ahırdan atını getirince Ceres biraz yiyecek, araçları ve malları yüklemesi için ona yardımcı oldu. Ona son bir kez sarılınca Ceres üzüntüden göğsünün yarılacağını hissetti ancak yine de tek kelime edemedi.

Atına bindi ve hayvana hareket etmesi için işaret vermeden önce kafasını salladı.

Babası atıyla ilerlerken Ceres el salladı, uzak tepenin ardında yok olana kadar pür dikkat babasını izledi. Hissettiği tek gerçek aşkı bu adam tattırmıştı ona ve o da şimdi gidiyordu.

Göklerden yağmur yağmaya başlarken yüzünü ıslatıyordu.

Bütün gücüyle bağırde, "Baba!". "Baba, seni seviyorum!"

Dizlerinin üstüne düşüp ellerini yüzüne götürdü ve hıçkırdı.

Bildiği anlamda hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ağrıyan ayakları ve yanan ciğerleriyle Ceres dik tepeye elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde iki yanındaki kovadan bir damla su taşırmadan tırmandı. Normalde mola vermek için dururdu ancak annesi gün doğana kadar gelmezse kahvaltı vermemekle tehdit etmişti onu, kahvaltı etmemesi demek akşam yemeğine kadar aç kalması demekti. Acıyı hiç bir şekilde umursamıyordu, en azından aklını babasından ve o gittiğinden beri işlerin ne kadar sefil bir hale geldiğinden uzaklaştırmasına yardımcı oluyordu

Güneş daha yeni uzakta yer alan Alva Dağları'nı aşmış, dağınık duran bulutları altın bir pembeye boyuyordu; yumuşak rüzgar yolun her iki tarafındaki uzun, sarı çimenleri okşuyordu. Ceres oksijeni bol sabah havasını burnuna çekti ve daha hızlı olmak için kendini zorladı. Annesi her zaman gittiği kuyunun kurduğunu ya da sekiz yüz metre daha ileride olan diğer kuyuda sıra olduğunu mantıklı bir bahane olarak kabul etmeyecekti. Aslında tepenin üstüne ulaşana kadar hiç durmamıştı, durduğunda ise yol üzerinde mihlanmış önündeki manzara karşısında şaşkınlığa uğramıştı.

Uzakta görünen noktada evi vardı, önünde ise bronz bir araba duruyordu. Annesi arabanın önünde aşırı şişman bir adamla konuşurken onun yarısı boyunda birini bile daha önce görmediğini düşündü Ceres. Kırmızı keten bir gömlek giymişti, kırmızı ipek bir şapkası vardı. Uzun ve sert sakalı griydi. Ceres gözlerini kısarak anlamaya çalıştı, bir satıcı mıydı bu?

Annesi en güzel elbisesini giymişti, Ceres'e yeni ayakkabılar alması gereken parayla kendine uzun yeşil ve ketenden bu elbiseyi almıştı. Bunların hiç biri Ceres'e mantıklı gelmiyordu.

Ceres yavaşça tepeden inmeye başladı. Gözlerini onlardan ayırmadan yoluna devam ederken yaşlı adamın annesine ağır bir deri kese verdiğini ve annesinin suratının bir anda aydınlandığını gördü dolayısıyla merakı arttı. Kem talihleri tersine mi dönmüştü? Babası eve dönebilecek miydi? Bu düşünceler onu biraz hafifletti ancak tüm detayları öğrenmeden heyecanlanmak istemedi.

Ceres evlerine yakınlaştığında annesi döndü ve ona sıcak bir ifadeyle gülümsedi, bunu yapar yapmaz Ceres midesinde bir endişe yumrusu hissetti. Annesi ona en son bu şekilde, dişlerini gösterip gözleri ıslıl ıslıl parlarken gülümsediğinde Ceres dayak yemişti.

"Sevgili kızım," dedi annesi aşırı tatlı bir tonla, kollarını açıp ona doğru giderken yüzündeki sırıtış Ceres'in kanını dondurdu.

"Kız *bu* mu?" dedi yaşlı adam hevesli bir gülümsemeyle, siyah, pörtlek gözleri Ceres'e bakarken büyüyordu.

Yakına gelen Ceres artık şişman adamın tenindeki tüm kırıksıklıkları görüyordu. Geniş düz burnu tüm yüzünü kaplamış gibiydi, şapkasını çıkarınca terli ve kel kafası güneş altında parlıyordu.

Annesi neşeyle Ceres'in yanına geldi, kovaları elinden aldı ve kavrulmuş çimenlerin üstüne koydu. Sadece bu hareket bile Ceres'e bir şeylerin tamamen yanlış olduğunu anlatıyordu. Göğsünde ona panikleten bir hissin doğduğunu hissediyordu.

Gözlerinde hiç yaş olmamasına rağmen siler gibi yaparak, "Gururum ve neşem, tek kızım Ceres'le tanışın," dedi annesi. "Ceres, bu Lord Blaku. Yeni efendine lütfen saygılı davran."

Ceres'in kalbine birden korku doldu. Hızlı bir nefes alarak ne dediğini anlamaya çalıştı. Önce annesine, ardından Lord Blaku'ya baktı, annesi daha önce hiç görmediği şeytani bir gülümseme takınmıştı.

"Efendi mi?" diye sordu Ceres.

"Ailemizi mali yıkımdan ve toplum utancından kurtarmak için cömert Lord Blaku babanla bana bir teklif sundu: senin karşılığında bir kese altın önerdi."

"Ne?" dedi tek nefeste Ceres, kendini yerin dibine girmiş gibi hissederken.

"Şimdi, olduğunu bildiğim iyi kız ol ve saygılı davran," dedi annesi Ceres'e uyarıcı bakışlar fırlatarak.

"Davranmayacağım," dedi Ceres, göğsünü şişirip yana bir adım atarak, adamın bir köle efendi ve anlaşmanın kendi hayatına karşılık olduğunu anlamadığı için kendini çok aptal hissediyordu.

"Babam beni asla satmaz," diye ekledi sıkıdığı dişlerinin arasından, korkusu ve öfkesi artıyordu. Annesi kaşlarını çatıp Ceres'in kolunu tutarken tırnakları tenine batıyordu.

"Eğer terbiyeli olursan bu adam seni karısı bile yapar ve bu senin için büyük bir fırsat olur," diye mırıldandı.

Lord Blaku ince, çatlamış dudaklarını yalarken pörtlek gözleri hevesle Ceres'in vücudunu süzüyordu. Annesi bunu ona nasıl yapardı? Annesinin onu kardeşleri kadar sevmediğinin farkındaydı, ama bu kadar da değildi.

"Marita," dedi burnundan gelen sesiyle. "Kızının güzel olduğunu söylemiştin ancak ne kadar muhteşem bir yaratık olduğunu söylemeyi unutmuşsun. Şu kadarını söyleyeyim, daha önce dudakları bu kadar dolgun, gözleri böylesi tutkulu, vücudu bu kadar güzel ve muhteşem hiç bir kadın görmemişim."

Ceres'in annesi elini kalbine götürüp iç çekerken Ceres oracıkta kusacakmış gibi hissediyordu. Ellerini yumruk yaparken kolunu annesinden kurtardı.

"Sizi bu kadar memnun ettiyse belki sizden daha fazlasını almalıydım," dedi Ceres'in annesi gözleri yaşadığı moral bozukluğunu ele verirken. "Ne de olsa o bizim tek kızımız."

"Bu güzelliğe daha fazlasını ödemeye hazırım. 5 altın daha yeterli mi?" diye sordu.

"Ne kadar cömertsiniz," diye cevapladı annesi.

Lord Blaku daha fazla altın getirmek için arabasına gitti.

"Babam buna asla rıza göstermeyecek," diyerek küçümsedi annesini Ceres.

Ceres'in annesi ona tehditkar bir adım attı.

"Öyle mi, fakat bu babanın fikriydi," diye yapıştırdı cevabını, kaşları alnının ortasına kadar çıkmıştı. Ceres şimdi yalan söylediğini biliyordu, ne zaman yalan söylese bu hareketi yapardı.

"Babanın seni benden daha çok sevdiğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu annesi.

Ceres gözlerini kırptı, bunun olanlarla ne ilgisi olduğunu anlayamıyordu.

"Benden daha iyi olduğunu düşünen kimseyi sevemem ben," diye ekledi.

"Beni hiç sevmedin mi?" diye sordu Ceres, öfkesi çaresizliğe dönerken.

Elindeki altınla Ceres'in annesine yanaştı Lord Blaku ve avucuna bıraktı.

"Kızınız her bir altına değdi," dedi. "İyi bir eş olup bana çok sayıda oğlan çocuğu verecek."

Ceres dudaklarının içini ısırды, kafasını tekrar tekrar salladı.

"Lord Blaku sabah seni almaya gelecek, o nedenle şimdi içeri git ve eşyalarımı topla," dedi Ceres'in annesi.

"Toplamayacağım!" diye bağırdı Ceres.

"Senin problemin hep bu oldu kızım. Sadece kendini düşündün. Bu altın," dedi annesi keseyi Ceres'in yüzünde şingirdatarak, "erkek kardeşlerinin hayatını kurtaracak. Ailemizi bir arada tutarak evimizde barınıp burayı tamir etmemizi sağlayacak. Bunu düşünmekten aciz misin?"

Çok kısa süreliğine Ceres belki de bencil davrandığını düşündü fakat annesinin ona tekrar akıl oyunları oynadığını ve Ceres'in erkek kardeşlerine karşı duyduğu sevgiyi kullandığını fark etti.

"Endişelenme," dedi Ceres'in annesi Lord Blaku'ya dönerek. "Dediklerimi yapacaktır. Tek yapmanız gereken ona sert davranmak, böylece bir kuzu kadar yumuşak olur."

Asla. Asla, bu adamın karısı ya da malı olmayacaktı ve asla annesinin ya da her hangi birinin, hayatını elli beş altın karşılığında almasına izin vermeyecekti.

"Asla bu köle efendiyle gitmeyeceğim," diye cevapladı Ceres, midesi bulanarak adama bakarken.

"Nankör çocuk!" diye bağırdı Ceres'in annesi. "Eğer dediğimi yapmazsan seni öyle bir döverim ki bir daha yürüyemezsin. Şimdi içeri gir!"

Annesi tarafından dövülme düşüncesi korkunç ve organlarını parçalayan anıları beraberinde getirdi, henüz beş yaşındayken annesinin onu bayıltana kadar dövdüğü o korkunç ana gitti aklı. O

dayaktan ve diğerlerinden kalan yaralar iyileşti ancak Ceres'in kalbinde kanayan yara asla durmadı. Şu an, annesinin onu sevmediğinden, hatta hiç sevmemiş olduğundan emin olduğu için kalbindeki yara hiç kapanmayacak şekilde açılmıştı.

Daha cevap veremeden Ceres'in annesi öne geldi ve yüzüne öyle bir tokat attı ki Ceres'in kulağı çınlamaya başladı.

Ceres önce bu ani saldırıdan dolayı şaşırıp ve neredeyse pes edecekti fakat ardından içinde bir şey harekete geçti. Her zaman olduğu gibi kendine sinmek için izin vermeyecekti.

Ceres annesinin yanağına bir tokat patlattı, öyle sertti ki onu sendeletip düşürdü ve dehşet içinde ağzını açık bıraktı.

Annesi kıpkırmızı olmuş yüzüyle ayağa kalktı, Ceres'i omuzlarından ve saçlarından tutarak midesine tekme attı. Ceres acı içinde öne doğru sendeleyince annesi dizini yüzüne geçirdi ve yere düşmesine sebep oldu.

Köle tüccarı durup fal taşı olmuş gözlerle bu sahneyi izlerken kıkırdadı, bu dövüşten keyif aldığı belli oluyordu.

Öksürüp saldırıdan dolayı nefes almaya çalışan Ceres sendeleyerek ayağa kalktı. Çılgılık atarak annesinin üzerine çullandı ve onu yere indirdi.

Ceres'in tek düşünebildiği *bunun bugün sona ermesi gerektiği*ydi. Sevilmeden, aşağılanarak geçen onca sene öfkesini ateşlemişti. Ceres kapalı tuttuğu yumruklarını annesinin yüzüne tekrar tekrar indirirken yanaklarından yaşlar süzülüyor, hıçkırıkları kontrol edilemez bir şekilde dudaklarından dökülüyordu.

Sonunda annesi cansız kaldı.

Ceres'in omuzları her ağlayışında sarsılıyordu, içi dışına çıkmıştı. Göz yaşlarıyla buğulanan gözleriyle köle tüccarına baktı, ona karşı artık daha yoğun bir nefret duyuyordu.

"İyi bir eş olacaksın," dedi Lord Blaku kurnaz bir sırıtişla, altın keseyi yerden alıp deri kemerine taktı.

Ne olduğunu anlayamadan adamın ellerini üstünde hissetti. Adam Ceres'i tutup arabaya tırmandı ve tek bir hızlı hareketle Ceres sanki bir patates çuvalıymış gibi onu arkaya fırlattı. Koca cüssesi ve gücü Ceres'in direnmesi için oldukça fazlaydı. Bir koluyla bileğini tutarken diğerinde zincir taşıyordu ve, "yarın sabah burada olacağını düşünecek kadar aptal değilim," dedi.

Ona on sekiz sene boyunca yuva olmuş bu eve son kez baktı, gözleri kardeşleri ve babasını düşünürken doluyordu. Fakat bileklerine zincir geçmeden kendini kurtarmak için bir karar vermesi gerekiyordu.

Bu yüzden hızlı tek bir hareketle tüm gücünü topladı ve köle efendinin ellerinden kolunu kurtarıp bacağını kaldırarak yüzüne tüm gücüyle bir tekme attı. Arabadan dışarı geriye düşüp yere serildi.

Arabadan atladı Ceres ve çamurlu yolda olabildiğince hızlı koşmaya, bir daha asla anne demeyeceği kadından uzağa, bugüne kadar tanıdığı ve sevdiği herkesten uzağa doğru yol almaya başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kraliyet ailesiyle çevrili Thanos, elindeki altın şarap kadehini tutup keyifli ifadesinde ısrarcı olmak için uğraş veriyor ancak pek başarılı olamıyordu. Burada olmaktan nefret ediyordu. Bu insanlardan, ailesinden nefret ediyordu. Kraliyet törenlerine, özellikle de Ölüm Festivali'nin ardından yapılanlara katılmaktan nefret ediyordu. İnsanların nasıl yaşadıklarını, ne kadar fakir olduklarını biliyordu ve tüm bu gösteri ve şımarıklığın ne kadar manasız ve adaletsiz olduğunu hissedebiliyordu. Buradan uzakta olmak için her şeyini verirdi.

Kuzenleri Lucious, Aria ve Varius'la beraber duran Thanos şirin sohbetlerine katılmak için ufacık bir çaba sarf etmiyor bunun yerine saray bahçelerinde togaları ve stolalarını kuşanıp yüzlerindeki sahte gülümsemeler ve zoraki nezaketle dolaşan kraliyet misafirlerini izliyordu. Kuzenlerinden bir kaç düzenlenmiş çimler üzerindeki yiyecek ve şarap dolu masalar arasından birbirlerine yiyecek fırlatıyorlardı. Diğerleri Ölüm Festivali'nde en sevdikleri sahneleri yeniden anlatırken bugün hayatını kaybedenlerle dalga geçip kahkaha atıyorlardı.

Yüzlerce insan diye düşündü Thanos ve içlerinden biri bile onurlu değil.

"Önümüzdeki ay, üç tane savaşçı efendi satın alacağım," dedi en büyükleri Lucious, neredeyse bağırarak; alnındaki terleri ipek mendiliyle silerken. "Stefanus ödediğimin yarısı bile etmezmiş, eğer bugün ölmemiş olsaydı ilk turda öyle kız gibi dövüştüğü için kılıcı bizzat kendim saplayacaktım."

Aria ve Varius güldüler fakat Thanos bu yorumu eğlenceli bulmadı. Ölüm Festivali'ni bir oyun olarak düşünseler de düşünmeseler de cesur olanlara ve ölenlere saygı göstermeleri gerekirdi.

"Brennius'u gördünüz mü?" diye sordu Aria, kocaman mavi gözlerini büyüterek. "Aslında onu almayı düşünmüştüm ama antrenman sırasında bana öyle kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı ki. Buna inanabiliyor musunuz?" diye ekledi gözlerini devirip puflarken.

"Bir de kokarca gibi kokuyor," diye ekledi Lucious.

Thanos dışında herkes bir kez daha güldü.

"Hiç birimiz onu seçmezdik," dedi Varius. "Beklenenden daha uzun dayanmış olsa da korkunç bir formdaydı."

Thanos bir saniye daha sessiz kalamayacaktı artık.

"Brennius'un tüm arenadakilerden daha iyi formu vardı," diye karşı çıktı. "Hakkında bir şey bilmediğin savaş sanatı hakkında yorum yapma bari."

Kuzenler sustu ve Aria'nın gözleri yere bakarken fal taşı gibi açıldı. Varius göğsünden nefes verdi ve kaşlarını çatarak kollarını birleştirdi. Thanos'a sanki ona meydan okur gibi yaklaşırken havadaki gerginlik arttı.

"Kendilerine önem veren şu savaşçıları bir kenara bırakın," dedi Aria aralarına girip durumu savuştururken. Çocuklara daha yakına toplanmaları için işaret ettikten sonra, "garip bir dedikodu duydum. Küçük bir kuş kralın Ölüm Festivali'nde kraliyet soyundan birinin dövüşmesini istediğini söyledi."

Hepsi birden sessizliğe gömülürken rahatsız bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Belki," dedi Lucious. "Tabii o ben olamam. Aptal bir oyun için hayatımı riske etmek istemem."

Thanos çoğu savaşçıyı yeneceğini biliyordu fakat bir başka insanı öldürmek yapmak istediği bir şey değildi.

"Sadece ölmekten korkuyorsun," dedi Aria.

"Korkmuyorum," diye karşı çıktı Lucious. "Lafını geri al!"

Thanos'un sabrı bitmişti. Yürüdü.

Thanos sanki birine bakar gibi dolanırken uzaktan kuzeni olan Stephania'yı izledi, muhtemelen onu arıyordu. Bir kaç hafta önce Kraliçe, Thanos'a hayatını Stephania'yla birleştireceğini söylese de Thanos bu konuda hemfikir değildi. Stephania da diğer kuzenleri gibi şımarıktı ve onunla

evlenmektense isminden, mirasından ve hatta kılıcından vazgeçebilirdi. Oldukça güzel olduğu doğrudu, altın sarısı saçları, süt beyazı teni ve kan kırmızısı dudakları vardı ama hayatın ona nasıl adil davranmadığını hakkında onu bir kez daha dinlemek zorunda kalırsa kulaklarını kesebilirdi.

Hızla bahçenin dışına, gül çalılarına doğru koşarken misafirlerden hiç biriyle göz teması kurmamaya gayret etti fakat tam köşeyi dönmüştü ki Stephania parlayan kahverengi gözleriyle önüne çıkıverdi.

"İyi akşamlar, Thanos," dedi göz kamaştırıcı gülümsemesiyle, çoğu gencin salyasını akıtabilirdi ama Thanos'ununki değil.

"Sana da iyi akşamlar," dedi Thanos ve etrafından dolaşarak yürümeye devam etti.

Stolasını kaldırdı ve ardından ısrarcı bir sinek gibi onu takip etmeye başladı.

"Sence de bu haksızlık değil mi—" diye başladı.

"Meşgulüm," diye cevapladı Thanos, istediğinden daha sert bir tonda oldu bu, Stephania'nın nefesi kesildi. Ardından ona döndü. "Üzgünüm, tüm bu törenlerden sıkıldım."

"Belki benimle bahçede dolaşmak istersin?" dedi Stephania, sağ kaşı ona doğru yaklaşırken kalkmıştı.

Bu kesinlikle Thanos'un istediği son şeydi.

"Dinle," dedi. "Kraliçemizin ve annenin aklından bir şekilde birbirimize ait olduğumuz fikri geçiyor doğru, ama—"

Arkasından "Thanos!" diye seslenen birini duydu.

Thanos dönünce kralın ulağını gördü.

"Kral, hemen taraçada ona katılmanızı istiyor," dedi. "Siz de leydim."

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi Thanos.

"Konuşulacak çok şey var," dedi ulak.

Geçmişte kralla sıradan her hangi bir konuda sohbet etmeyen Thanos ne için çağrıldığını merak etti.

"Elbette," dedi.

Canını sıkan bir şekilde yüzü parlayan Stephania koluna girdi ve birlikte yürüyerek ulağı taraçaya kadar takip ettiler.

Thanos kralın çok sayıda danışmanının ve hatta veliaht prensin hali hazırda banklar ve koltuklarda oturduklarını görünce buraya kendinin de davet edilmiş olmasını garipsedi. İmparatorluk'un yönetim şekliyle ilgili fikirleri buradaki herkesten oldukça farklı olduğu için sohbetlerine nasıl bir değer katacağından pek emin değildi. Kendi kendine yapabileceği en iyi şeyin çenesini tutmak olduğunu düşündü.

"Ne kadar güzel bir çift olmuşsunuz," dedi kraliçe onlar içeri girerken sıcak gülümsemesiyle.

Thanos dudaklarını kapalı tutmak için ısırıp oturması için Stephania'ya yanında yer açtı.

Herkes yerleştikten sonra kral ayağa kalkıp herkesi susturdu. Amcası diz boyunda bir toga giymişti fakat diğerlerinininki beyaz, kırmızı ve maviyken onunki sadece krallara ayrılmış olan mor renkteydi. Kelleşen şakakları etrafında altın bir burum vardı, yanakları ve gözleri güçten düşmüş görünse de gülümsüyordu.

"Kitleler başa çıkılmaz hale geldiler," derken sesi yavaş ve ciddiye. Etrafındaki tüm yüzleri bir kralın nüfuzuyla tek tek taradı. "Onlara kimin kral olduğunu ve daha sert kuralları devreye sokmanın zamanı geldi de geçiyor. Bu günden itibaren tüm mal ve gıdalar üzerindeki vergiyi iki katına çıkarıyorum."

Aniden şaşırtıcı bir mırıldanma ve ardından onaylayan kafaların sallanışları geldi.

"Mükemmel bir seçim, hazretleri," dedi danışmanlarından biri.

Thanos kulaklarına inanamıyordu. Halkın vergisini iki katına çıkarmak mı? Halkın arasına karıştığı için mevcut vergilerin zaten halkın çoğunun karşılayabileceğinden çok daha fazla olduğunu biliyordu. Açlıktan çocukları ölen annelerin yaslarına şahit olmuştu. Daha yeni evsiz, derisinin altından kemikleri sayılan dört yaşındaki bir kıza yemek ikram etmişti.

Thanos kafasını çevirmek zorunda kaldı aksi halde bu deliliğe karşı bir çift laf edecekti.

"Son olarak," dedi kral, "bundan sonra, oluşmakta olan yer altı devrimini dengede tutabilmek için her ailenin ilk doğan erkek çocuğu kralın ordusuna hizmet edecek."

Kralın bu dahiyane kararı üzerine küçük bir kalabalık birbiri ardına yorumda bulundu.

Ancak sonunda Thanos kralın ona döndüğünü hissetti.

"Thanos," dedi kral nihayet. "Sessiz kaldın. Konuş!"

Taraçaya sessizlik hakim olurken tüm gözler Thanos'a döndü. Ayağa kalktı, açlık çeken o kız için, acıyla yaşayan anneler için ve hiç bir önemi yokmuş gibi görünen hayatlar için konuşması gerektiğini biliyordu. Onları temsil etmesi gerekliydi, çünkü bunu o yapmazsa kimse yapmayacaktı.

"Daha sert kurallar isyanı bastırmayacaktır," dedi kalbi göğsünde atarken. "Sadece daha da cesaretlendirecektir. Vatandaşların üzerine korku salmak ve özgürlüklerinden mahrum bırakmak onları bize karşı kıskırtıp isyana katılmaya teşvik etmekten başka bir işe yaramayacaktır."

Bir kaç kişi güldü, diğerleri ise kendi aralarında konuştular. Stephania elini tutarak onu susturmaya çalıştı fakat Thanos elini çekti.

"Büyük bir kral, tebaasına hükmetmek için korku kadar sevgiyi de kullanır," dedi Thanos.

Kral kraliçeye rahatsızlık duyduğunu belirten bir bakış attı. Ayağa kalkıp Thanos'un yanına yürüdü.

"Thanos, konuştuğun için cesur genç bir adamsın," dedi elini omzuna koyarak. "Ancak söylediğin gibi kendi kendilerini yöneten bu insanlar genç kardeşini soğukkanlılıkla öldürenlerle aynı kişiler değil mi?"

Thanos kıpkırmızı kesildi. Amcası, kardeşinin ölümünü nasıl bu kadar saygısızca bir biçimde dile getirebilirdi? Thanos yıllardır kardeşi ardından tuttuğu yas nedeniyle yastığa başını hep kederle koymuştu.

"Kardeşimi öldürenlerin kendilerine yetecek yiyecekleri yoktu," dedi Thanos. "Çaresiz bir adam çaresiz yöntemleri deneyecektir."

"Kral'ın bilgeliğini mi sorguluyorsun?" diye sordu kraliçe.

Thanos, başka kimsenin bu fikre karşı durmamasına hayret ediyordu. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu görmüyorlar mıydı? Yeni kanunların isyanı sadece körükleyeceğini fark etmiyorlar mıydı?

"İnsanların tüm bir ömür boyunca acı çekmeleri ve bundan kar sağlamanızdan başka bir şey istemedikleriyle ilgili kandıramazsınız," dedi Thanos.

Grup içerisinde bu sözleri kınayan homurtular yükseldi.

"Sert konuşuyorsun yeğenim," dedi kral gözlerinin içine bakarak. "Neredeyse isyana katılmak istediğini anlayacağım."

"Belki de zaten bir parçasıdır?" dedi kraliçe kaşlarını kaldırarak.

"Hayır değilim," diye cevapladı Thanos sinirle.

Taraçadaki hava gittikçe ısındı ve Thanos eğer dikkat etmezse davası bile görülmeden ölüm cezasıyla sonuçlanabilecek ihanetle suçlanabileceğini fark etti.

Stephania ayağa kalkıp Thanos'un ellerini tuttu fakat zamanlamasından rahatsızlık duyan Thanos hemen ellerini çekti.

Stephania'nın ifadesi düştü ve kafasını yere eğdi.

"Belki zamanla inançlarının zayıflığını görürsün," dedi kral Thanos'a. "Şimdilik hükmümüz geçerlidir ve hemen uygulamaya konulmalıdır."

"Güzel," dedi kraliçe aniden gülümseyerek. "Şimdi gündemimizdeki ikinci maddeye geçelim. Thanos, on dokuz yaşındaki genç adam; biz imparatorluk hükümdarları olarak sana bir eş seçtik. Seni ve Stephania'yı evlendirmeye karar verdik."

Thanos gözleri yaşlarla parlayan Stephania'ya baktı, yüzünü kaplayan bir endişe ifadesi taşıyordu. Şaşkın hissetti kendini. Bunu ondan nasıl talep ederlerdi?

"Onunla evlenemem," diye fısıldadı, midesinde bir yumru hissederek.

Kalabalık homurtulara boğuldu ve kraliçe o kadar hızlı bir biçimde ayağa kalktı ki sandalyesi arkaya düştü ve kırıldı.

Ellerini yanında tutarak, "Thanos!" diye bağırdı. "Krala nasıl meydan okursun? İstesen de istemesen de Stephania'yla evleneceksin."

Thanos, üzgün gözlerinden akan yaşların yanaklarından süzüldüğü Stephania'ya baktı.

"Sana layık olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, alt dudağını titreterek.

Elinden geldiği kadarıyla onu rahatlatmak için Stephania'ya doğru bir adım attı fakat ona ulaşamadan elleri yüzünde ağlayarak tараçadan koşup çıktı kız.

Öfkelendiği belli olan kral orada durdu.

"Onu reddedersen evlat," derken sesi aniden soğuk ve sert bir biçimde tараça içinde yankılandı "bu senin için zindan anlamına gelir."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ceres, şehrin sokaklarında dolanarak artık bacakları onu taşıyamayınca, ciğerleri patlayacakmış gibi yanınca ve köle tüccarının onu asla bulamayacağından tam olarak emin oluncaya kadar koşmaya devam etti.

Nihayet çöplerin ve farelerin cirit attığı arka sokaklardan birinde yere düştü, kollarını bacaklarına sararken sıcak yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Babası uzaktayken ve annesi onu satmak isterken güvenilebileceği kimse kalmamıştı. Eğer sokaklarda kalır burada uyursa eninde sonunda ya açlıktan ölecek ya da kış geldiğinde soğuktan donacaktı. Belki de en iyisi bu olurdu.

Saatler boyunca oturup ağladı, gözleri şişmiş ve zihni çaresizlikten karma karışık olmuştu. Şimdi nereye gidecekti? Hayatta kalmak için nasıl para kazanacaktı?

Nihayet gün sona ermişti, eve dönmeye, barakaya gizlice girerek arta kalan bir kaç kılıcı alıp saraya satmaya karar vermişti. Onu zaten bugün bekliyorlardı. Bu şekilde ona bir kaç gün en azından daha iyi bir plan geliştirene kadar yetecek parayı alabilirdi.

Bir de babasının ona verdiği, barakanın tahtalarının altına sakladığı kılıcı alacaktı. Fakat onu kesinlikle satmayacaktı. Babasının hediyesinden ölümle burun buruna gelene kadar asla vazgeçmeyecekti.

Tanıdık yüzlerle ya da köle efendinin arabasıyla karşılaşmamak için dikkatlice koşarak eve gitti. Son tepeye vardığında sıra sıra dizili evlerin arkasına ve tarlaya gizlenerek kurumuş toprak üzerinde parmak uçlarında ilerlerken gözleri annesini arıyordu.

Annesini nasıl dövdüğünü hatırlayınca içinde bir suçluluk duygusu yükseldi. Onu asla, ona bu denli zalim davrandığı için bile incitmek istemezdi. Bu kırık ve tamir edilemez kalbiyle bile.

Barakanın arkasına geldiğinde duvardaki bir çatlaktan içeriyi gözetledi. Boş olduğunu görünce loş kulübeden içeri girip kılıçları topladı. Fakat tam kılıcı sakladığı tahtaları kaldırmak üzereyken dışarıdan gelen sesleri duydu.

Ayağa kalkıp duvardaki küçük delikten bakınca annesi ve Sartes'in barakaya doğru geldiklerini dehşetle fark etti. Annesinin gözü morarmıştı ve yanağı yara olmuştu, onu hayatta ve sıhhatte gördüğü için Ceres artık yaralara bakıp bunların kendi eseri olduğu için gülümsedi. Annesinin onu nasıl satmak istediği aklına gelince içindeki öfke yeniden kabardı.

"Eğer seni Ceres'e yemek taşıırken görürsem bir güzel pataklarım, anladın mı?" dedi annesi o ve Sartes büyükannenin ağacına doğru yürürlerken.

Sartes cevap vermeyince annesi yüzüne bir tokat attı.

"Anlıyor musun beni çocuk?" dedi.

"Evet," dedi Sartes gözlerinde yaşlarla aşağı bakarak.

"Onu bir daha görürsen hemen eve getir ki bir daha unutamayacağı bir dayak atayım.

Yeniden barakaya doğru yürümeye başladıklarında Ceres'in kalbi bir anda çılgınca atmaya başladı. Kılıçları aldı ve mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir biçimde arka kapıya yöneldi. Tam çıkarken ön kapı ardına kadar açıldı, dış duvara yaslanıp dinlerken aslandan aldığı pençe yaraları sırtını ağrıttıyordu.

"Kim var orada?" dedi annesi.

Ceres nefesini tutup gözlerini sıkıca kapadı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi annesi ve bekledi. "Sartes git ve arka kapıya bak, aralık kalmış."

Ceres kılıçları göğsüne yapıştırarak tuttu. Sartes ona doğru yürürken ayak seslerini duyuyordu ve ardından kapı gıcırtyla açıldı.

Sartes'in gözleri onu görünce açıldı ve nefesini tuttu.

"Orada kimse var mı?" diye sordu annesi.

"Hmm.. yok," dedi Sartes, Ceres'le göz göze gelince yaşlar doldu gözüne.

Ceres sessizce "teşekkür ederim," dedi ve Sartes gitmesi için eliyle işaret etti.

Ceres kafasını salladı ve ağırlaşmış kalbiyle beraber barakanın arka kapısı sıkı sıkı kapanırken tarlaya doğru koştu. Kılıç için daha sonra gelecekti.

*

Ceres saray kapılarına terlemiş, açlıktan bitap düşmüş, bitkin ve elindeki kılıçla ulaştı. Kapıları koruyan İmparatorluk askerleri onu sadece babasıyla beraber kılıçları teslim eden kız olarak tanıdıklarından sorgulamayıp geçmesine izin verdiler.

Arnavut kaldırımlı avludan aceleyle geçti ve ardından dört kuleden birinin arkasında yer alan demircinin taştan barakasına yöneldi. İçeri girdi.

Çıtırdayan ocağın önündeki örsün yanında durdu, demirci parlayan bir bıçağı çekiçe dövüyordu, uçuşan kıvılcımlardan onu koruyan deri önlüğü üstündeydi. Yüzündeki endişeli ifade nedeniyle Ceres neyin ters gittiğini merak etti. Bu neşeli, orta yaşlı ve hep enerjik olan adam nadiren endişelenirdi.

Girdiğini fark edince kel, terli kafasıyla Ceres'i selamladı.

Onu görünce, "Günaydın," dedi, kafasıyla kılıçları çalışma masasına koymasını işaret ederek.

Sıcak dumanlı odayı geçti ve onları yerine bıraktı, yanmış parçalanmış tahtanın üstüne düşen metal tıkırtı yaptı.

Kafasını salladı, sorun yaşadığı belli oluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ceres.

Gözlerinde endişeyle kafasını kaldırdı.

"Tüm günler içinde bugün hastalanacağı tuttu," diye mırıldandı.

Savaşçı efendilerin genç silah taşıyıcısının genelde olduğunun aksine bugün burada olmadığını gören Ceres, "Bartholomew mu?" diye sordu mızrak antrenmanından önce panik halinde bir kaç silahı hazırlayan adama.

Demirci yaptığı işi bıraktı, alnını kırıştırarak şaşırılmış bir ifadeyle kafasını kaldırıp ona baktı.

Kafasını salladı.

"Antrenman gününde, tam da bugünde," dedi. "Üstelik her hangi bir antrenman günü değil." Ocağın içindeki harlı kömürlerin içine bıçağı yerleştirdi ve ter damlayan alnını gömleğinin yeniyle sildi. "Bugün, kraliyet mensupları savaşçı efendilerle dövülecek. Kral Ölüm Festivali'nde savaşacak on iki kraliyet ferdini kendi elleriyle seçti. Üç tanesi katılacak."

Ceres endişesini anladı. Silah taşıyıcılara silah temin etmek onun sorumluluğundaydı ve eğer bunu düzgün yapmazsa işini kaybedebilirdi. Yerini almak isteyen yüzlerce demirci vardı.

"Kral bir silah taşıyıcısının eksik olmasından pek mutlu olmayacak," dedi.

Kalın kalçalarına ellerini koyup kafasını salladı. O sırada iki İmparatorluk askeri girdi içeri.

İçlerinden biri Ceres'i kaşlarını çatarak süzerken "Silahları almaya geldik," dedi.

Yasak olmamasına rağmen kızların cephanelikte, yani adamların alanında çalışmasının küçümsendiğini biliyordu. Fakat bu aşağılayan sözlere ve nefret dolu bakışlara saraya teslimat yaptığı hemen her seferinden alıştı.

Demirci ayağa kalktı ve hepsi mızrak dövüşü için hazır olan silahlarla dolu üç tahta kovaya gitti.

"Kralın bugün için emrettiği silahların kalanını da buradan alabilirsiniz," dedi demirci İmparatorluk askerlerine.

"Silah taşıyıcı nerede?" diye sordu İmparatorluk askeri.

Demirci konuşmak için ağzını açtığı anda Ceres'in aklına bir fikir geldi.

"Benim o," derken göğsü heyecanla çarpıyordu. "Bartholomew dönene kadar yerine ben bakacağım bugün."

İmparatorluk askerleri bir anlığına ona baktılar, şaşırmışlardı.

Ceres dudaklarını birleştirdi ve bir adım öne geldi.

"Babamla çalışıp saraya hayatım boyunca teslimat yaptım, kılıçları, kalkanları ve her türlü silahı işledim," dedi.

Bu cesareti nereden aldığını bilmiyordu ancak dik durdu ve askerlerin gözlerinin içine baktı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.